POPÜLER KÜLTÜRE KARŞI GERÇEK AMERİKA

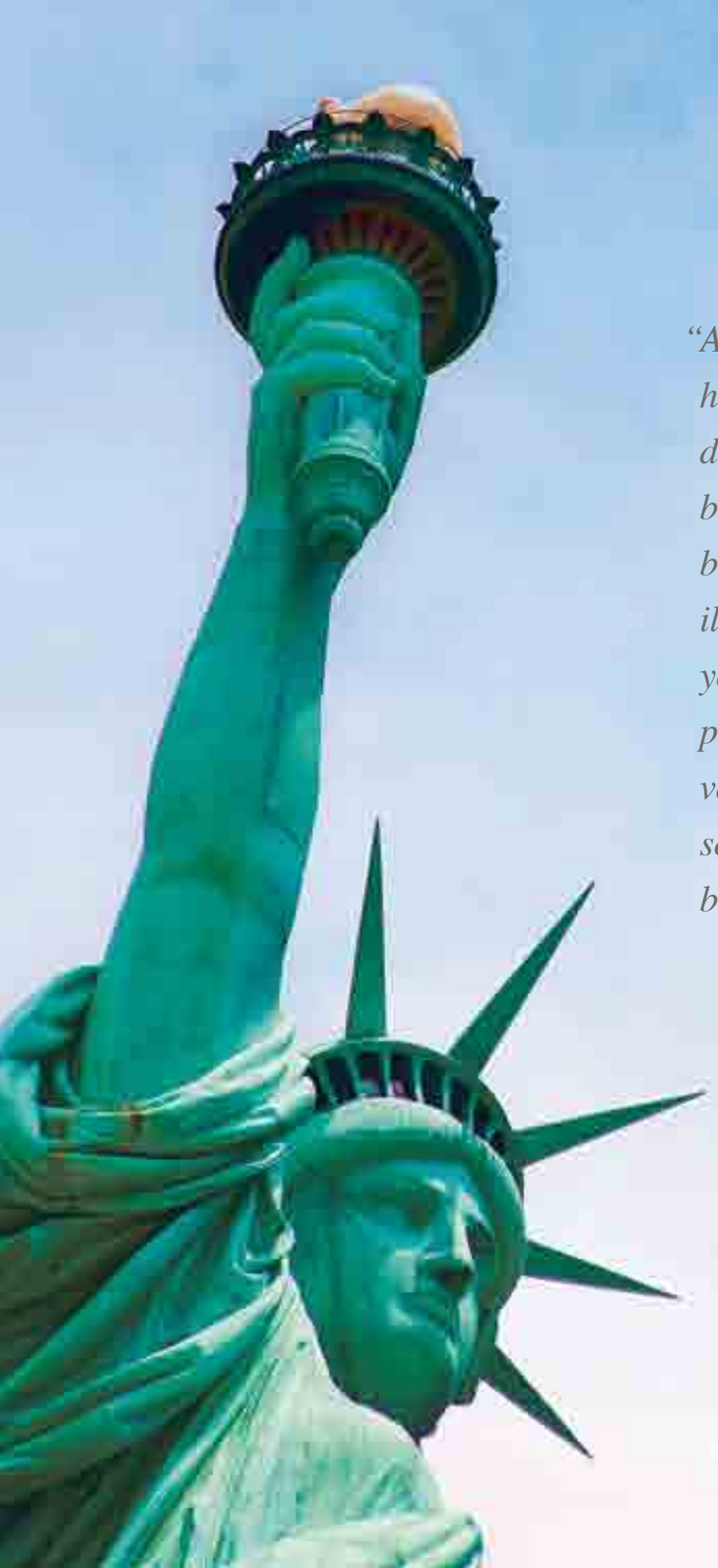

"Amerika Birleşik Devletleri hakkında kalıplaşmış düşüncelerin var olduğunu biliyorum. Ve bunların birçoğunun da, doğrudan iletişim veya diyalog yoluyla değil, televizyon programları, sinema filmleri ve yanlış bilgilendirmeler sonucu oluştuğunu da biliyorum."

— BAŞKAN BARACK OBAMA

POPÜLER KÜLTÜRE KARŞI GERÇEK AMERİKA

İÇINDEKILER

Giriş Andrew Ferguson 2

YEMEK
Krusty Burger Chester Pach* 6
Çiftlikten sofraya: Koparıldığı An Kadar Taze Karen Hofstein 7

CANKURTARANLAR
Baywatch 12
Hayat Kurtarmak, Güzel Bir Bronz Tenden Fazlasını Gerektirir 13
Valerie Due

KOVBOY
Unforgiven (Affedilmeyen) 18
Günümüz Kovboyu Candy Moulton 19

EMNİYET MÜDÜRÜ
CSI: Crime Scene Investigation (Olay Yeri İncelemesi) 24
Küçük Kasaba Cephesinde Asayiş Berkemal Brian Heyman 25

TABANCA SAHİBİ
Pulp Fiction 30
Güvenlik ve Emniyet: İkiz Öncelikler Megan A. Wong 31

DOKTOR
Grey's Anatomy 36
Hizmet Tutkusu Megan A. Wong 37

ERGEN
Gossip Girl 42
Ailesine, Dostlarına ve Toplumuna Yardımcı Oluyor 43
Megan A. Wong

AVUKAT
Boston Legal 48
Etik Sözcüsü Karen Hofstein 49

MÜZİSYENLER
Notorious 54
Ses Perdesinde Mükemmel Ayar Brian Heyman 55

GÖÇMEN AİLE
Desperate Housewives (Umutsuz Ev Kadınları) 60
Kendi Destek Ağları Joshua K. Handell 61

RÜZGÂR ÇİFTÇİSİ
Montgomery Burns 66
Dünyayı Kurtarırken Maliyetleri Düşürmek Gail Kalinoski 67

PSİKOLOG
Dr. Phil 72
Teker teker, Diyalog Yoluyla Gençlere Yardım Eli Uzatıyor 73
Sonya F. Weakley

Sayılarla (Olgular ve Rakamlar) 78

*Tüm televizyon ve sinema profilleri Chester Pach tarafından yazılmıştır.

GİRİŞ

ANDREW FERGUSON

Açılış sahnemiz Roma'da, yazın son günlerinde, sabahın erken saatlerinde, Pantheon'a bir taş atımı uzaklığında, makul fiyatları olan ve turistlere hitap eden bir *albergo'nun* (otelin) kahvaltı salonunda yer alıyor. Filipin asıllı, beyaz yelekli garsonlar – çoğu İngiltere, Fransa, Yunanistan ve İspanya'dan gelen ve kendi özel alanlarını özenle korurken birbirlerine de nazik bir kayıtsızlık sergileyerek kruvasanlarını, çöreklerini, portakal sularını tüketen – otel misafirlerine hizmet etmek için sessizce bekleşiyorlar. Herşey sabahın erken saatine uygun hafif seslerle, tıkır tıkır bir beceriklilik ve görev bilinci içinde yürüyor.

Derken, asansör kapıları açılıyor ve işte o, orada.

Çok iri bir adam; şişman olmasa da kaslı ve iri kemikli. Belli ki, pek başarılı olmasa da, kendine bir çeki düzen vermeye gayret etmiş. Saçları, tombul elleriyle devamlı düzeltmeye çalışmasına rağmen, dört bir yana dağılmış. Gömleği, olması gerekenden beş santim yukarıda duran pantolonunun belinden çıkmak için can atıyor. Çorapları beyaz ve bileklerine düşmüş.

Garsonlardan birine yaklaşıyor ve çoşkulu bir şekilde elini sıkıyor.

Gereksiz yere kendini tekrarlayarak "burada ücretsiz, bedava kahvaltı büfesi olduğunu duydum" diyor. Ve tabii ki bunu İngilizce söylüyor, Roma'da yabancı bir dil konuşmakta olduğunu aklının ucundan bile geçirmeksizin.

"Ben Minneapolis'liyim," diye devam ediyor. "Eşimle ben daha yeni geldik. Uzun bir uçuştu. O'na yabanmersinli kek alacağımı söyledim. Bir gündür uyku uyumuyorum. Biz Minneapolis'liyiz."

Garson kahvaltı büfesini işaret ediyor.

Boynunu uzatarak kahvaltı ekmeklerini ve meyve kâselerini gözleriyle hızlıca tarıyor ve gür bir sesle "Yabanmersinli kekler nerede?" diye soruyor. "Eşim çok aç. Daha yeni geldik. Minneapolis'ten."

Bir müddet bu şekilde çene çalmaya devam ediyor, yabanmersinli kek olmamasına ne kadar şaşırdığını ifade ederek; ancak tavrında bir kızgınlık yok. Tam "yabanmersinli kek olmadan nasıl kahvaltı edilir?" derken, "bagel" ve sebzeli krem peynir de olmadığını fark edince şaşkınlığı katlanıyor. Tekrar bütün gece uçtuğunu dile getiriyor. Minneapolis'ten. Eşiyle birlikte.

Bu aşamada salondaki bütün gözler üzerine çevrilmiş vaziyette. Memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışarak iki plastik tabağı kahvaltı ganimetleri ile tepeleme dolduruyor ve tabakları kucaklıyor. Salondakilere son bir güncelleme olsun diye yemekleri yukarıda bekleyen, uykusuz bir gece boyunca Minneapolis'ten kendisiyle uçuş yapan eşine götüreceğini yüksek sesle anons ediyor.

"Hepinize iyi günleeerrr" diye sesleniyor asansör kapıları kapanırken ve kıl payıyla diğer misafirlerin kıs kıs arkasından gülüşünü kaçırıyor. Çocuklardan biri tereyağlı kızarmış ekmeğinden bir an için kafasını kaldırıyor. "Americaine!" diye sesleniyor, Fransız aksanıyla. "D'oh!". Homer Simpson taklidini duyan salon sakinleri, kahkahayı basıyor.

Geçen sene bu sahneyi canlı olarak izlediğimden beri, bu küreselleşmiş tabloyu, bazen gülümseyerek, bazen de dehşete düşerek, anımsamadığım bir hafta bile geçmemiştir. Her Amerikalı ister istemez, 1960'lı yılların en çok satılan kitaplarından ve en popüler filmlerinden birinden alıntılanmış olan "Çirkin Amerikalı" deyimi ile yaşıyor; ancak Minneapolis'li kek avcısını anımsadığım zaman, "Çirkin Amerikalı"nın yerini başka bir karikatürün alıp almadığını merak ediyorum: kötü niyetli değil ama ağzından çıkanı kulağı duymayan, kaba değil ama yüksek sesli, sofistike olmayan, biraz şapşal, soytarı. Bir stereotipten (yani basmakalıp bir kategoriden), en az onun kadar güçlü, onun kadar yanlış bir – ya da birkaç – başka stereotipe geçtik.

"Amerika Birleşik Devletleri hakkında kalıplaşmış düşüncelerin var olduğunu biliyorum" dedi Başkan Obama 2009 yılında İstanbul'da üniversite öğrencilerine hitap ederken. "Ve bunların birçoğunun da, doğrudan iletişim veya diyalog yoluyla değil, televizyon programları, sinema filmleri ve yanlış bilgilendirmeler sonucu oluştuğunu da biliyorum."

Bu kitap, yanlış izlenimlerin bazılarını düzeltme çabasıdır. Temel dayanağı basit, tekniği ise açıktır. Başkan Obama'nın dediği gibi dünya, çoğu zaman yanlış bir biçimde, Birleşik Devletler'i popüler kültürünün ürettiği ikonlar üzerinden algılamaya yönlendiriliyor – burada seni kastediyor, Homer – ve bu ikonlar ile kalıpları ancak evrensel dezenfenktan olan gerçek hayat ile kıyaslayarak yalanlayabiliriz.

Büyük ihtimalle bu kitabı okurken ve bir yandan popüler ikonlar, öte yandan gerçek Amerikalılar arasında gidip gelirken, su yüzüne çıkan bir kaç tema gözlemleyeceksiniz. Kaçınılmaz gerçek şu ki, bu stereotiplerin bazısı, bir nebze gerçeği de barındırır. Roma'daki geveze Minneapolis'limiz çok belirgin bir biçimde Marge Simpson'un kocasını çağrıştırıyordu. Ancak diğer yurttaşlarına biraz bile benziyorsa, klişe kalıplar ile yetinen diğer kahvaltı misafirleri, o adam hakkında çok fazla şey kaçırmış olabilirler.

Bir kaç örnek verecek olursak, görmedikleri şeyler arasında şunlar olabilir: Minneapolis'linin, memleketindeyken Lions Kulübüne bağışladığı saatler (Amerikalılar 2008 yılında gönüllü hizmete sekiz milyar insan gücü saati harcamışlardır); veya her Pazar kilisede öğretmenlik yaptığı gerçeği (Amerikalıların

tümünün yarısından fazlası düzenli olarak bir ibadethaneye gidiyorlar); ya da mahallesindeki aşevinin faaliyetlerini sürdürmesi için bağışladığı para (Amerikalılar yardım derneklerine 2008 yılında 300 milyar dolar bağışladılar).

Veya Valerie Due'nın bu kitapta yaptığı gibiBaywatch (Sahil Güvenlik) dizisinin gerçekliğini sorgulayalım. Tarihin en popüler televizyon dizilerinden biri olduğu iddia edilebilir – en önemli özelliği de ufacık mayolarla yaylanan mezomorfların (güçlü ve kaslı vücut yapısına sahip insanların) başlarına gelebilecek girift romantik ilişkilerin çeşitliliğinn sergilenmesi. Sunulan bu karikatürde bir gerçeklik parıltısı vardır; bir Amerikan plajını ziyaret eden herkes, okyanus cankurtaranlarının zinde ve gayretli hallerine şahit olmuştur. Ama parıltının (ve cazibenin) ötesinde, bu görevin saygı değer gerçeği şudur ki, dramatik maceralara verilen değer, onların önlenmesine verilen değerden çok daha azdır. Okyanus cankurtaranlığı yapmak çok çetin şartlarda, uzun saatler boyunca, kürek çekmekten dağ tırmanışlarına kadar şaşırtıcı bir beceri yelpazesinde eğitim görmeyi gerektiriyor. Bütün bunlar yapılırken de tek bir amaç güdülüyor: insan hayatının korunması. Yaylanmak opsiyonel.

Okyanus cankurtaranlarının, işlerinin nispeten daha az heyecan içeren unsurlarından duyduğu gurur, bizleri ikonların altından başgösteren bir diğer temaya yönlendiriyor. Amerikalılar hünere, bir işin iyi yapılmış olmasına çok değer verirler. Vefat eden rap sanatçısı Christopher Wallace; nam-ı diğer Notorious B.I.G.'nin dünya çapında Amerikan müzisyenliği ikonu olarak tanınması ise sarsıcı. Wallace tartışılamaz yeteneğini şiddet, kadın düşmanlığı ve aleni seks tasvirleri üzerine odaklandırdı – bunlar ise sanata ilham olmak bir yana, onu çok belirgin bir biçimde körelten konulardır.

Öte yandan , bunun aksine, gerçek hayatta var olan alternatifini ele alalım: Juilliard'da müzik eğitimi alan genç Afro-Amerikalı keman sanatçısı Robyn Quinnett'i. Quinnett azmini ve disiplinini başka alanlarda uygulayabilirdi – çocukluğunda Birleşik Devletleri Artistik Patinaj yarışmalarında dokuz altın madalya kazanmıştı. Müziğe yönlenmesinin nedenini ise, kendi ifadesiyle, "Güzel sesler insanları mutlu ediyor" diye açıklıyor. Quinnett'in de çok iyi bildiği gibi, müzisyenlik ciddiyeti içinde geçen bir ömrün, Christopher Wallace'ın üç yıllık ününden elde ettiği maddi ödülleri sunması pek olası değil. "Ben başarımı ne kadar iyi tanındığıma, veya ne kadar para kazandığıma göre değerlendirmem" diyor.

Bu da bu sayfalarda yankılanan bir diğer tema: herşey para ile alakalı değil. İstanbul'daki öğrencilerle yaptığı toplantıda, Başkan Obama popüler kültürün çoğu zaman Amerikalıları "bencil ve duygusuz insanlar olarak yansıtmasından" yakındı. Bir de yataktan yatağa atlamayı da işin içine katacak olursak, Amerikan'nın ikonlaşmış profesyonelleri ile ilgili isabetli bir resim çıkar ortaya; *Boston Legal* dizisindeki avukatlar, veya *Grey's Anatomy*'deki doktorlar. Ama bunlar, yüksek ücretlerle şirket avukatlığı yapmaktan vazgeçip Morristown, New Jersey'de kasaba avukatı olmayı tercih eden Richard Beilin'in; veya New York'un Queens ve Brooklyn semtlerinde büyümüş olan, ve şimdi yoksullara hizmet vermekte uzmanlaşan hastanelerde çalışırken kendi iki çocuğunu da yetiştiren Dr. M. Natalie Achong'un sürdürdükleri yaşama hiç benzemiyor.

" Ücretlerini karşılayamadıkları için 'iyi doktorlara' gidemeyenlere hizmet vermenin, ve tıbbın en iyisini onlara sunmanın daha yüce bir çağrı olduğunu hissettim. Para kazanmakla alakası yok bunun" diyor Achong.

İster doktor, isterse avukat, gerek kemancı, gerekse cankurtaran, ister bu topraklarda doğmuş olsun, ister sonradan, yakın geçmişte vatandaşlık edinmiş olsun, Amerikalıların çoğu bunda hemfikirdir. Doğumundan kısa süre önce ebeveynleri El Salvador'dan gelen Katheryn Conde, iki işi ve okul ile halihazırda dolu olan hayatını toplum hizmetine adayarak daha da zenginleştiriyor. Gossip Girl dizisinde yansıtılan fantazi ürünü Manhattan'da, ortalıkta gezinen genç vamp karakter Blair Waldorf, veya erkek avcısı Serena van der Woodsen tiplemelerindeki Amerikalı genç ikonlar ile ilgili şaşkınlığını gizlemiyor.

"O programlarda, sadece hayatlarının sosyal boyutu üzerinde odaklanmış sanki kızlar" diyor, başka meşgaleleri olan Katheryn. Yatılı kampta rehberlik yapmak, sınıf arkadaşlarına gönüllü olarak ders çalıştırmak, ve yoksul çocuklara oyuncak bağışı kampanyası düzenlemek gibi meşgaleler. Blair ve Serena, terapistlerinizi aramalısınız.

Buradaki her yazı, Katheryn gibi sürprizler içeriyor – en azından Serena ve Blair gibilerini bekleyenler, ve Amerikan kültürünü onun ürettiği popüler ikonlar ile (bazen olumlu , ancak çoğu zaman olumsuz olarak) değerlendirenler için sürpriz olacak öyküler. Dünya, bu ikonlar üzerinden çok farklı bir Amerikalı görüyor: kibirli ve seks düşkünü, tamahkâr ve kendine takıntılı, şiddete meyilli, ve biraz da uçuk.

Bu hayal mahsülü kültürün asılsız olduğunun kanıtlanmasının zamanı geldi, ve bu nedenle elinizdeki kitaptan dolayı mutluluk duyuyoruz. Bunlar hayattan çekilen portrelerdir, varsayımlar, yanlış hükümler ve çarpıtılmış öykülerden abartılmış karikatürler değil. Sundukları nispeten daha az sansasyonel, daha sıradan ve sonuçta daha dokunaklı ve daha insani. Gerçek insanlardan oluşan bir ulus bu – engin kalpli, çalışkan, özenli, yaratıcı, başkalarının duygularından etkilenen ve genel anlamda takdir hak eden – zaman zaman yanlış yerlerde, bağıra çağıra yabanmersinli kek derdine düşsek bile.

Andrew Ferguson Weekly Standard *dergisinde kıdemli editördür.* New Yorker *dergisi,* New York Times *ve* Washington Post *gazetelerinin yanısıra, bir çok yayında makaleleri çıkmıştır.* The Land of Lincoln: Adventures in Abe's America *(Lincol'un Toprakları: Abe'in Amerika'sında Maceralar) isimli kitabın yazarıdır. Son kitabı,* College Crazy: The Reluctant Education of a Baaaaad Dad *(Üniversite Delisi: Kötüüü bir Babanın İsteksiz Eğitimi) Simon and Schuster tarafından yayımlanacaktır.*

KRUSTY BURGER

'NASIL BESLENME(ME)LI'

Yağlı, şişmanlatıcı ve gıda değeri sıfır: Krusty Burger'ler Simpson ailesinin favori yemeği.

Biraz farklı, hızlı bir akşam yemeği isteyenler için, *The Simpsons* televizyon programındaki Krusty Burger Fast Food restoranı'nın eşi, benzeri yok. Menüde "sevgiyle derin yağda kızartılmış" ünlü Krusty Burger var. Bir de domuz etinden yapılmış ve adını yağlarının mide ve arterler üzerindeki etkisinden almış "the Clogger", yani "Tıkayıcı" isimli bir sandviç bulunuyor. Müşteriler ayrıca tadı süt ve dondurma karışımı "milkshake"e benzeyen, ancak muhtemelen bir damla bile süt veya doğal herhangi bir madde içermeyen "Partially Gelatinated Non-Dairy Gum-Based Beverage"(Kısmen Jelatinli Süt Bazlı Olmayan Sakız Bazlı İçecek) isteyebilirler yemeklerinin yanına.

Bart ve Lisa Simpson, popüler bir televizyon programının yıldızı olan Palyaço Krusty'ye büyük hayranlık duydukları için Krusty Burger'da yemekten zevk alıyorlar. Krusty'nin inanılmaz, masmavi saçları ve kocaman bir tebessümü var, ancak kameralar durunca komikliğinden eser kalmıyor. Kumar borçları, nafaka ödemeleri, ve reçeteli ağrı kesicilere ciddi bir bağımlılığı var. Krusty markası altında para kazanmak için neredeyse herşeyi satar, ve ürün güvenliği konusu aklının ucundan bile geçmez. Sattığı hamilelik testleri o kadar fazla sayıda yanıltıcı pozitif sonuç verdi ki, onları raflardan geri çekip, yeniden ambalajlayıp kahve karıştırma çubuğu olarak satmaya başladı. Krusty O Kahvaltılık Gevrek kutularının her birine birer adet O şeklinde keskin metal parça ilave etti. Metal O'lardan birini yedikten sonra, Bart'ın apandisit ameliyatı geçirmesi gerekti.

Krusty fast food restoranlar zincirindeki iş uygulamaları da şüpheli. Örneğin, geri dönüşüm konusunda tek katkısı, Krusty Burger artıklarını yeni Krusty Burger'lar yapmak için kullanmak. Araştırmalar sonucu, Krusty Burger'in dünyanın en sağlıksız fast food türü olduğu tespit edilince, Krusty arpadan yapılmış ve yeşil ambalaj ile piyasaya sürdüğü Dünya Ana Burger isimli bir ürün yarattı. "Dünyayı kurtarıyorum!" diye haykırdı Homer Simpson, bu "eko- lezzetli" burgeri ısırırken. Ancak az sonra, tepkisi farklı olacaktı. Dünya Ana Burger yiyen herkes gibi, o da bozuk arpadan dolayı hastalandı. Ve her zaman olduğu gibi, Krusty bu kötü ürünün de sonuçlarından kaçmayı becerdi. Onun yerine, ona arpayı satan çiftçiler ve hububatçılar iflas etti.

— CHESTER PACH

ÇİFTLİKTEN SOFRAYA: KOPARILDIĞI AN KADAR TAZE

KAREN HOFSTEIN

Çiftçi pazarındaki müşteriler, yerel çiftliklerde yetişmiş çeşitli meyve ve sebzeleri inceliyorlar.

Yüz yıl önce, bu görüntü sıradışı değildi. Çiftçiler, sulu sarı şeftaliler, olgun kırmızı dutlar, ve aromalı yeşil sebze dolu sepetlerle köylerin pazar yerlerine tezgâhlarını kurarlardı. Müşteriler haftalık gıda alışverişlerini yapmak, pazarlık etmek, ve günün haberlerini birbirleri ile paylaşmak için pazara sel gibi akarlardı.

Günümüzde ise, köy pazarları New York şehrinin tempolu sokakları içinde kuruluyor. Manhattan'da Union Square olarak bilinen küçük parkın etrafında gökdelen ofis binaları ve Barnes & Noble, Babies 'R Us ve Best Buy gibi megamağazalar var. East 14. ve 17. sokaklar arasında bulunan Union Square, haftanın dört günü, hava koşulları ne olursa olsun kurulan bir köy pazarına evsahipliği yapıyor. Müşteriler zengin meyve, sebze, süt ürünleri, et ve kuru pasta çeşitlerinin olduğu pazarda gezerken, muhtemelen MP3 çalarlarını dinliyor, BlackBerry'lerini kontrol ediyor, veya cep telefonlarında sohbet ediyorlar.

Dev fast-food zincirlerinin yoğun reklamlarına rağmen, birçok insan daha sağlıklı beslenme alternatifleri arıyor. Çevreye karşı duyarlı olan birçok müşteri, tarım ilaçlarının olmadığı organik besinler satın almayı tercih ediyor. New York Şehri Çevre Konseyi tarafından fonlanan bir program olan Greenmarket'in sponsor olduğu çiftçi pazarlarının bu kadar popü-

ler olmasının nedeni de bu. Union Square'de bulunan büyük çiftçi pazarının yanısıra, New York şehri genelinde 48 ayrı noktada bu tip pazarlar var. Bazıları sadece senenin belli zamanlarında kuruluyor. Mevsimsel pazarlar arasında en çok rağbet görenlerden biri, NBC stüdyoları ve Radio City Music Hall'ın bulunduğu Rockefeller Center'da kurulan pazar. Yaz aylarında burayı ziyaret eden turistler, kışın dünyaca ünlü Noel ağacının olduğu alanda çiftçilerin meyve, sebze, bal ve pasta çeşitleri satıyor olmasına şaşırıyorlar.

Sağlık ve tıp konularında serbest yazarlık yapan Heather Lindsey, Union Square pazarının sürekli müşterisi. Portland, Oregon'da yetişen Heather, o yıllarda daima taze meyve ve sebze bulabildiklerini anlatıyor. 12 yıl önce New York'a taşındığında çiftçi pazarlarını keşfetmiş olmaktan dolayı mutlu.

Taze pişmiş tam buğday ekmeğini satın aldıktan sonra Our Daily Bread isimli tezgâhın önünde duran Lindsey, "Çiftçi pazarlarını çok seviyorum." diyor. Özellikle de New York, New Jersey ve Pennsylvania'nın çeşitli bölgelerinden gelen çiftçilerle sohbet etmekten keyif alıyor. "Buradan sıklıkla ekmek alıyorum" diyor, ve ilave ediyor, "öbür köşedeki yumurta tezgâhını da beğeniyorum. Keçi peyniri tezgâhı var. Ve meyve-sebze tezgâhlarının hepsi harika. Tek bir stand üzerine odaklanmıyorum. Birçok çiftçiyi destekleyebilmek istiyorum, sadece birini değil."

Simpson'ların da yaşadığı Springfield kasabasının sakinleri damar-tıkayıcı fast-food'a doyamıyorlar.

Kendi ifadesiyle Michael Pollan ve *The Omnivore's Dilemma (Et-otobur'un Çıkmazı)* isimli yeni kitabının hayranı olan Lindsey, daha fazla meyve ve sebze yiyip et tüketimini azaltarak, daha sağlıklı beslenme fikrini beğendiğini söylüyor.

"Ekonomik durumdan dolayı daha fazla [evde] yemek pişiriyoruz. Yemek pişirmenin yaratıcılığını seviyorum; beni çok tatmin ediyor" diyor. Bu amaçla yakın geçmişte Institute of Culinary Education (Aşçılık Eğitimi Enstitüsü'nde) kurs gördü.

Hangi meslek veya kesimden olursa olsun, tüm New York'lular bu açık hava pazarlarında dolaşmaktan ve taze gıdalardan zevk alıyor.

Kilolarca havuç, tepeleme kavunlar. Sağlıklı beslenmeye önem veren müşteriler meyve ve sebzede en iyi fiyatları arıyorlar. Yerel çiftçiler, müdavimlerine yardımcı olmaktan mutluluk duyuyor.

Son haftalarda pişirdiği, lezzetleri ile ağız sulandıran yemeklerden bazılarını sıralıyor:

Tam buğday kıtırlı sebzeli yumurta tartı, sahanda karidesli yumurta, tam buğdaylı waffle, midye soslu linguini makarna, ve quesadilla. Sonuncusu için,"kolay" diyor Heather. "Buzdolabında artık olarak ne kaldıysa, içine atıyorsun."

Bir fotoğraf editorü olan eşi Michael Mandel, İtalya ve Meksika mutfağı da dahil olmak üzere evlerinde birçok etnik yemek pişirdiklerini söylüyor. "Bazen Tai yemekleri yapmaya çalışıyorum, bazen de Hint mutfağından. Tamamen otantik olmadıklarından eminim, ama çok lezzetli."

Mandel'e göre çiftçi pazarında alışveriş yapınca "yemeklerle gerçek bir bağ kurabiliyorsun."

"Klasik Amerikan fast food" yiyerek geçirdiği çocukluğundan sonra, Mandel 22 yıl önce vejeteryan olmuş. "O sıralar bu çok siyasi bir karardı," diyor. "Et ile ilgili herşeyin bana ne kadar itici geldiğini fark ettim. Mesala maliyeti. O kadar hububat ve suyun insanlar yerine büyükbaş hayvanları beslemek için kullanılması. Ve bizler için sağlıklı bir besin olmadığı gerçeği."

"Son yirmi yılda vejeteryan olmanın ne kadar sıradan hale geldiğini görmek beni hayrete düşürüyor" diye sözlerine devam eden Mandel, "Ben 80'li yılların ortasında vejeteryan olduğum zaman, bu bir anlamda 60'lı yılların devrimci kültürü ile ilişkilendiriliyordu. Ve sağlıklı gıda ürünleri satan mağazalar biraz hippi işi sayılıyordu. Son yirmi yılda bu değişti. Artık neredeyse her restoranda veggie-burger (et yerine sebze ile yapılan burger) bulabiliyorsunuz" diye ekliyor.

Union Square pazarının sürekli müşterilerinden bir diğeri de Shoshana Berkovic. Canlı, gözleri pırıl pırıl parlayan genç kadın, Brooklyn'de kızıyla birlikte yaşayan bir lise öğretmeni.

Berkovic çiftçi pazarındaki gıdaların tazeliğine hayret ediyor. Pazardan aldıklarını taze tutmak için içinde buz torbası olan yalıtımlı poşet taşıyan Berkoviç, pazardan küçük patatesler, salatalık, havuç ve domates alıyor. "Buradaki gıdaların buzdolabında çok daha uzun süre dayanıyor" diyor.

Kendi mutfak repertuarının nispeten sınırlı olmasına ise gülüyor. "Büyük bir mutfağım yok, o yüzden aldıklarımı çoğu zaman dilimleyip pişiriyorum" diyor.

Berkovic önceliğinin kızının "sağlıklı beslenmesi" olduğunu ifade ediyor ve, "farklı vitaminler arıyorum, ve bunları tabletler yerine, yemekle sunmayı tercih ediyorum" diyor.

New York şehri devlet okulları sisteminde çalışan bir bioloji ve yerbilimleri öğretmeni olarak, Berkovic okulun kafeterya yemeklerinde son yıllarda ciddi bir değişim gözlemlemiş. "Bütün abur cubur makinelerini yerlerinden çıkartıp daha sağlıklı alternatifler sunmaya başladılar" diyor. Özellikle tam buğdaylı ve az yağlı besinlerde bir artış farketmiş. "Bayağı gelişme görüyorum", diyor. "Tabii halen patates kızartması da var. Her zaman patates kızartması olacaktır. Bazı çocuklar sadece onu yer" diye ilave ediyor, içini çekerek.

Doğrusu şu ki çiftçi pazarı, topraktan taze toplanmış soğan ve sarmısak köklerinin neye benzediğini öğrenmekte olan çocuklarla dolu. Halen dalına, yapraklarına bağlı şeftaliler görmekten çok zevk alıyorlar. Buram buram toprak kokan patatesler buluyorlar. Bu şehir halkı, sağlıklı gıdayı en doğal hali ile tanıyor.

***Karen Hofstein** New York'ta yaşayan bir yazar.*

BAYWATCH (Sahil Güvenliği)

"FANTAZİ DÜNYASINDAN FIRLAMIŞ CANKURTARANLAR, GÜNEŞİN ALTINDA SIMSICAK GÖRÜNÜYOR"

Cesurca (ve çıplakça) dalgalara göğüslerini siper ediyorlar.

Gençliğinde Başkan Ronald Reagan, Dixon Illinois'daki Lowell Park'ta 77 kişiyi boğulmaktan kurtaran bir cankurtarandı. Ancak bu kahramanlığı ile, *Sahil Güvenliği* dizisinde California'nın Malibu plajında cankurtaranlık yapan Mitch Bucannon ve C.J. Parker kadar şöhrete ulaşmadı. *Sahil Güvenliği* tarihin en popüler televizyon dizisi olmuş. 1990'lı yılların ortalarında 140 ülkede yayınlanan dizi, bir milyardan fazla seyirci tarafından izlenmiş. Milyonlarca insan halen dizinin tekrar bölümlerini izliyor. Peki, *Sahil Güvenliği* neden bu kadar popüler oldu?

Belki C.J., Mitch ve diğer cankurtaranların cesaretindendir. Çoğu zaman kendi güvenliklerini gözardı ederek yüzücüleri ters akıntılardan, köpekbalıklarından, ve diğer tehlikelerden, bazen kendi güç ve hızlarıyla, bazen de sürat teknesi ve helikopter kullanarak kurtarıyorlar.

O kadar seyredilmesinin sebebi belki de *Sahil Güvenliği* ekibinin, korkusuzca California sahilinin muhteşem sularını yüzücüler ve sörfçüler için korumak adına sarf ettikleri çabalardandır. Mesela, dizinin bir bölümünde Mitch kirlenmiş sularda yüzünce zehirlendi. C.J. ve arkadaşları, karanlık bir şirketin yasadışı faaliyetleri sonucu oluşan kimyasalları açık denizlere bırakması nedeniyle suyun kirlendiğini keşfettiler. C.J. Mitch'in hayatını kurtardı ve kirliliğe sebep olanları işinden etti. Demek ki *Sahil Güvenliği* cankurtaranlarının "yeşil" değerleri de, bu kadar popüler olmalarını açıklayabilir.

Ya da belki onca izleyicinin *Sahil Güvenliği'ni* bu kadar beğeni ile izlemesinin sebebi, cankurtaranların 'fit', ya da sağlıklı görünümü olabilir. Mitch, C.J. ve meslektaşları formda kalmak için çok çaba sarf ediyorlar. Birçok bölümde ekip spor yaparken veya plajda koşarken, ağır çekimde gösterildi. Bu sahnelerde çoğunlukla üzerlerinde, kaslı bacaklarını, şekilli karın kaslarını veya etkileyici göğüslerini vurgulayan dar, kısa mayolar vardı. C.J. ve arkadaşları o kadar olağanüstü formdalardı ki, görüntüleri plaja gelenleri yanıltabiliyordu. O kadar ki bir defasında *Sahil Güvenliği* ekibindeki iki kadın bir fotoğrafçıya sahilin ilerisine, daha güvenli bir bölgesine gitmesini söyleyince, fotoğrafçı onlara bakıp, "bunlar manken" diye cevap verdi. Hayır, "biz cankurtaranız" diye düzelttiler.

— CHESTER PACH

HAYAT KURTARMAK, GÜZEL BİR BRONZ TENDEN FAZLASINI GEREKTİRİR

VALERIE DUE

Cankurtaran Katherine Jackson plaja gelenleri dalgalara karşı nasıl korunacakları konusunda eğitiyor.

Kumsalda ilerleyen beyaz cip aniden fren yapıyor, ve bronzlaşmış bir erkek cankurtaran aracın içinden fırlayarak elinde kırmızı plastik bir can yeleği ile denize doğru koşuyor. Suyun kenarına ulaştığında, tam da beyaz köpüklü dalgalar ayak bileklerine geldiğinde, yavaşlıyor. Üç tarafı duvarlarla çevrili mevsimsel gözetleme kulesinden yardıma koşan bir bayan cankurtaran, ondan önce denize ulaşıyor ve dalgalarla mücadele eden 10 yaşlarında bir erkek çocuğunu batıp çıktığı yerden alarak, iyi olup olmadığını kontrol ediyor, annesini-babasını bulabileceğinden emin oluyor, ve her iki cankurtaran görev noktalarına dönüyorlar.

Cankurtaran Çavuşu Casey Owens, bu arada aracından yaptığı radyo görüşmesini tamamlıyor ve San Diego'nun kalabalık belediye sahilindeki devriye görevine devam etmeden önce genç cankurtaranın dönmesini bekliyor. Gözünü kalabalıkların eğlendiği ve yüzdüğü sahilden ayırmadan konuşuyor.

"Bazen bir çocuk kurtarırsın ve bakarsın ki anne-babası çocuğun bir tehlike atlattığının farkına bile varmamış" diyor. "İnsanlar bir kaç saniyeliğine kafalarını çeviriyorlar."

Kurtarılan çocuk, annesinin endişeli bakışları arasında havlusuna dönüyor. O şanslı. Şanslı çünkü güzel bir yaz havasında, bir Cumartesi gününü plajda geçiriyor; ve şanslı çünkü bu plajda onu

koruyan ve gözetenler var: yani cankurtaranlar.

1960'lı yıllarda Frankie Avalon ve Gidget gibi karakterlerin, sörfçülerin olduğu plajlı-bikinili filmlerin piyasaya çıkmasıyla plaj cankurtaranları bir Amerikan pop ikonu haline geldiler; 1990'lı yıllarda *Sahil Güvenliği* dizisiyle birlikte bir uluslarası ikon'a dönüştüler. Bronz gövdesi, güneşte sararmış saçları ve kısa mayosuyla, gamsız çapkın cankurtaran imajı dünyayı gezdi. Ama gerçek cankurtaranlar için, bir işgünü devamlı tetikte olarak ve halkı eğiterek, dramatik kurtarışları mümkün olduğu kadar asgariye indirmek üzerine odaklanır.

San Diego Cankurtaran Hizmetleri görevlisi olan cankurtaran çavuş Katherine Jackson, "çocuklarıma, insanlar plajda güvende olsun diye işe gittiğimi söylüyorum" diyor. "Her gün tek ve en önemli rolümüz, plaja gelenlerin kurtarılmaları ve güvenlikleridir, ama bu da kurtarılma gereksinimini asgariye indirmeyi gerektirir."

San Diego plajları her yıl 20 milyondan fazla ziyaretçi ağırlıyor, ve cankurtaranlar 6.000'den fazla kişinin hayatını kurtarıyorlar. Ama "kurtarma sayıları", cankurtaran hizmetlerinin uyguladığı – örneğin, çocukların kuvvetli veya ters bir akıntı ile sığ sulardan derinlere sürüklenebilecekleri ortamlarda oynamalarını durdurmak gibi – "önleyici eylemler" sayesinde potansiyel boğulmaların sayısını ifade eden "gerek kalmayan kurtarmaların" sayısı olan 250.000'e göre devede kulak. Kurtarma olaylarının yüzde 80'inden fazlası, yukarıda örnek verilen ters akıntılar sonucunda gereken müdahalelerdir.

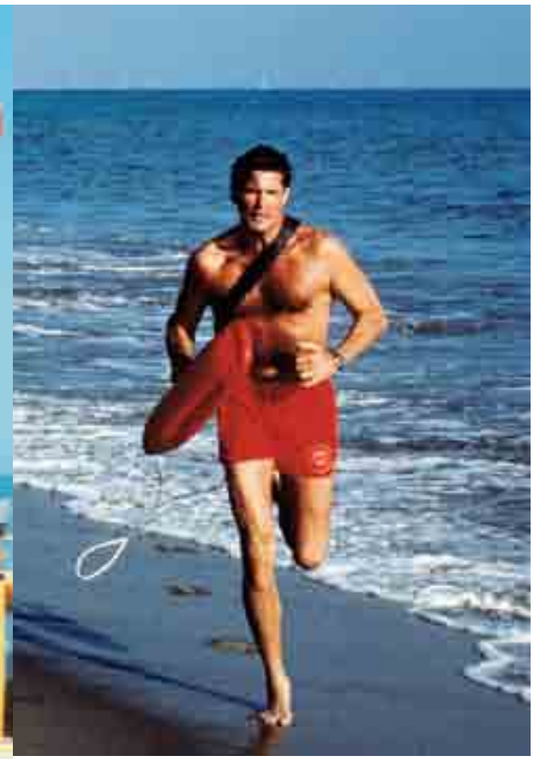

Gerçek cankurtaranlar, *Sahil Güvenliği* dizisindekilere pek benzemez.

Çavuş Casey Owens tehlike işaretlerini gözetlemek için denizi tararken, Çavuş Katherine Jackson da, plajı gözetliyor – herşey sakin görünse de, bu yanıltıcı olabilir.

Cankurtaranlar araçlarına çok iyi bakıyorlar. Her an bir acil duruma müdahale etmek üzere hazır olmalılar. Karşı Sayfa: İşin sıradan boyutu: sicil tutmak ve lojistik koordinasyon.

Jackson, San Diego'da 5 kilometre uzunluğundaki, altın kumlu, bir tarafında ahşap yürüyüş parkuru, diğer tarafında dalgalı denizi olan kalabalık Mission plajında, kızlı erkekli bir cankurtaran ekibini yönetiyor. Her gün üniforması ile işe geliyor – görevliler polis üniformalarına benzer lacivert üniformalar, veya resmi t-şörtler ve kısa yüzme şortları ile görev yapıyorlar. 10 saatlik vardiyası ana cankurtaran kulesinde geçiriyor. Üç katlı daimi kulenin birinci katında bir garaj, ilk yardım odası, personel dolapları ve depoları var; ikinci katında ofisler; üçüncü katında ise dürbünlü cankurtaranların bir buçuk kilometrelik görüş mesafesiyle plajı gözetledikleri kapalı bir gözetim terası var.

Kuleyi açıp, plajda emniyetli sürüş şeritlerini acil müdahale araçların kullanımı için düzenleyip, araç kontrollerini gerçekleştirdikten sonra Jackson ve ekibi Kişisel Deniz Araçlarını (Personal Watercraft -PWC) suyun kenarına konumlandırıp kullanmaya hazır hale getiriyorlar. Bütün cankurtaranlar, iş esnasında PWC'leri kullanma iznini almadan önce eğitim ve sertifikalandırma sürecinden geçiyorlar. Bu tür eğitimler, yüzme becerilerinin çok ötesinde bilgiler sunan genel bir eğitim programının parçası.

Owens'e göre, "Çok eğitim veriliyor, ve bu işe girdikten sonra bitmiyor. İşe alındığın andan itibaren önce tıbbi eğitim alıyorsun, ilkyardım ve CPR. Cankurtaran eğitim akademisi var. Ardından, önce körfezde çalışmaya başlıyorsun, ve burada okyanusa hazırlanırken eğitime devam ediyorsun."

Okyanus cankurtaranı olmak; çoğu zaman okyanus kenarı uçurumlardan kurtarış yapmak için dağcılık eğitimi alan, veya SCUBA ile kıyafetleri su altında arama kurtarma yapan, deniz itfaiyesi için deniz hortumlarını konumlandıran, veya 2005'te Katrina Kasırgasından sonra New Orleans, Louisianna'da olduğu gibi sel kurtarma ekiplerinde görev alan birçok plaj cankurtaranı için sadece başlangıç oluyor.

Güney California'daki cankurtaranlar yazın en yoğun aylarında görev yapan mevsimsel personel olarak başlıyorlar, daha sonra da normal işlerine dönüyorlar yılın kalan aylarında. Çoğu kış aylarında öğretmen, üniversite öğrencisi, veya ilk yardım personeli olarak görev yaparken, becerilerini bu şekilde geliştiriyorlar. San Diego'nun kadrolu personeli arasına girebilmek yıllar gerektirebilir ve cankurtaran olmayanlar işin çetin şartlarını kavramayabilirler.

"Annem, babam, hala sorarlar yaz mevsimi dışında ne iş yaptığımı" diyor Jackson, gülerek. "11 yıldır cankurtaranım.

Arkadaşlarım da tüm gün ne yaptığımı anlamıyorlar."

Tüm gün yaptıkları şey, izleyerek kazaları önlemek, ve bu beceri bu işte çok geliştiriliyor. "Biz insan izliyoruz" diyor Owens. "Küçük çocukların hayatlarında ilk defa okyanusa girdiklerini izliyorsunuz. Insanların daha önce okyanusa hiç girmediklerini ve sığ sulara balıklama atlamak üzere olduklarını anlayabiliyorsunuz, ve gidip onlarla konuşuyorsunuz sakatlanmalarını önleyebilmek için. İnsanların davranış ve hareketlerinden onlar hakkında çok şey öğreniyorsunuz."

Bazen, izlemek bile yetmiyor – tehlikeyi sezmek için altıncı his gerekiyor.

"Körfezde geçirdiğim ilk yazda suda tahminen yüz kişiyi izliyordum" diyor Jackson. "Burası, insanları sığ sularda görebildiğiniz, bazen gelen dalgalara gösterdikleri tepkilerden yüzme bilmediklerini anladığınız ve onları geride durmaları yönünde ikaz ettiğiniz okyanus plajları gibi değil. Körfezde insanlar yüzemiyorlarsa, bocalıya bocalıya kenarında ilerliyorlar, ve sonra kenardan yanlış bir adım attıklarında gözden kayboluyorlar, ve boğuluyorlar" diyor.

Jackson duraklıyor, sonra devam ediyor. "Bir gün çocukları izliyorum, herkes gayet normal gözüküyor. Tekrar bakıyorum ve hiç kimse bir sorun varmış gibi davranmıyor. Ama tuhaf bir his vardı içimde. Cansimidiyle koşarak gittim, ve gerçekten de çocukların hemen dibinde, suyun üzerinde küçücük, uzanan parmaklar gördüm. Çocuğu tuttum, suyun içinden çıkardım. İyiydi, öksürüyordu ve nefes almakta zorlanıyordu, çok uzun süre suyun altında kalmamıştı. Ama onu kimse görmemişti. Hiç kimse."

Kurtarışlar ve kazaların önlenmesinin ötesinde, cankurtaranların iğneli vatoz sokmalarını tedavi etmekten, kayıp çocuk aramak ve sigara ve alkol yasaklarını uygulamak gibi görevleri var. (San Diego cankurtaranları aynı zamanda yasaları çiğneyenlere ceza kesecek ve gözaltına alacak yetkileri olan sulh polisleridir).

Ve kâğıt işleri var. Owens masasının üzerindeki açık klasöre bakarak sayfalarını çeviriyor. "Bugün maaş hesaplamalarını yapıyorum. İdare etmem gereken 37 kişi var" diyor. Omuz silkiyor. "Daha fazla insan demek, daha fazla kâğıt işi demektir."

Okyanus manzaralı ofisinde yapılması gereken kâğıt işleri, bu manzaraya karşılık uygun bir bedel sanki. Owens gülüyor, "bu harika bir iş". Çok iyi bir işyeri, iyi bir maaş, başkalarına yardım etme imkânı ve acil kurtarışların verdiği heyecanı sunan bir meslek keşfettiğine halen hayret ediyor gibi.

"Her gün insanlara yardım ediyoruz. Dünya'nın dört bir yanından gelen insanlarla her gün muhatap oluyoruz, ve bu çok zevkli. İnsanlar bize 'tuvaletler nerede' gibi basit sorular da soruyorlar, 'arkadaşım sakatlandı' da diyorlar, ki bu durumlar tıbbi müdahale gerektiriyor. Plajın elçileriyiz, toplumun, okyanusun ve okyanus ekosistemi'nin elçileriyiz."

***Karen Hofstein** çiftlik ekonomisinden okyanus cankurtaranlığı mesleğine kadar, geniş bir yelpazede konuları kaleme alıyor. Çalışmaları Forbes dergisinden, sağlık sektörü dergilerine ve River Teeth düzyazı edebiyat dergisi gibi, çok çeşitli yayımlarda yer almıştır.*

UNFORGIVEN (Affedilmeyen)

"ESKİ BATININ SİLAŞÖRLERİ"

Clint Eastwood ve Morgan Freeman at üzerindeki kötü çocukları canlandırıyorlar.

Affedilmeyen (Unforgiven), yüz yıl önce yok olan, ancak popüler hayal dünyasında hala önemli yer tutan, Amerikan yaşamının Eski Batısı'nı konu alan bir film. Filmin yapımcılığını ve yönetmenliğini de yapan Clint Eastwood, aynı zamanda filmde "ün salmış bir hırsız ve katil olan" ve şiddetli yaşam tarzından vazgeçip Kansas'ta domuz çiftçisi olmayı tercih eden William Munny rolünü oynuyor. Ancak Munny 1881 yılında silahını bir kez daha beline takıp kendi geçmişine sarsıcı bir yolculuk yapıyor.

Munny çiftliğini terk edip, ödül almak uğruna, iki kovboyun bir hayat kadına saldırarak yüzünü bıçakla parçaladıkları Big Whiskey, Wyoming'e gidiyor. Kasabanın polis müdürü, ceza olarak kovboyların genelev sahibine birkaç at vererek tazminat ödemelerini emrediyor. Genelevde çalışan hayat kadınları bu karara büyük tepki gösteriyor ve adalet istiyorlar. Bu amaçla da, saldırganların öldürülmesi için aralarında topladıkları bin 1000 dolar'ı ödül olarak vereceklerini ilan ediyorlar.

Munny, ilk başta bu işi red ediyor. "Ben artık öyle değilim" diyor, kendisine geçmişte yaptığı katliamlardan dolayı hayranlık besleyen ve onunla işbirliği yaparak ödülü paylaşmak isteyen Schofield Kid isimli genç silahşöre. Fakat ödülün büyüklüğü nedeniyle daha sonra fikrini değiştiriyor. Dul ve iki küçük çocuk sahibi olan Munny, daha güzel bir hayat istiyor. Bu uğurda, Morgan Freeman'ın oynadığı, yaşlı bir haydut Ned Lawson'u kendisi ve Kid ile birlikte ortak olmaya ikna ediyor.

Üç ödül avcısı, iki kovboy'un peşine düşüyor ve yakalıyorlar. Lawson, tetiği çekmeye cesaret edemediğini fark edince, Munny birinci kovboy'u öldürüyor. Kid, ikincisini vuruyor. Ondan sonra işler iyicene sarpa sarıyor. Polis müdürü Lawson'u yakalıyor, döverek öldürüyor ve cesedini genelevin önünde sergiliyor. Munny arkadaşının intikamını almak üzere Big Whiskey'e gidiyor ve genelev patronu ve polis müdürü de dahil olmak üzere beş kişi öldürüyor.

İntikam ve para tatmin getirmiyor. Hayatında ilk defa birini öldüren Kid, herşeye rağmen katil olmanın çok da şanlı birşey olmadığına karar veriyor. "Sanırım başımıza gelenleri hak ettik," diyor Kid, viskisini yudumlayarak suçluluk duygularını yenmeye çalışırken. "Hepimiz başımıza geleni hak ederiz" diye yanıtlıyor Munny, karamsarlıkla.

Filmin sonunuda Munny çiftliğinden ayrılıp manifatura sektöründe çalışmak için San Francisco'ya gidiyor. Eski Batı, artık iyice mazinin bir parçası haline geliyor.

— CHESTER PACH

GÜNÜMÜZ KOVBOYU

CANDY MOULTON

Profesyonel kovboy Duane Wood'ın sorumlulukları arasında çiftlikte büyükbaş hayvanları gütmek ve ofiste istatistikleri düzenlemek de var.

Henüz yalnızca Eylül ayının ortası olmasına rağmen, Wyoming'de havalar soğuk, ve mevsimin ilk karı toprağa beyaz bir battaniye gibi düşmüş. Kovboy Duane Wood'un en sevdiği mevsim bu; ilerleyen kış günlerinde karlar kırsal bölgelerde yoğunlaştığı zaman büyükbaş hayvanlarını çayırlarda otlatabilmek ve onları daha rahat bulabilmek için çiftlik merkezine daha yakın bir yere çektiği dönem. Günler kısaldıkça, Duane'in çalışma temposunda çok hafif bir düşüş oluyor. Çok geçmeden, diğer çiftlik çalışanlarıyla birlikte büyükbaş hayvanlarını ağıllara yönlendirip, buzağıları sığırlardan ayıracak.

Ama yazın bu son günlerinde, ince yapılı, sakin mizaçlı Wood, kışa hazırlık yapıyor. Çitleri ve ağılları onarıyor ve kışın hayvanların beslenmesini kolaylaştırmak için samanları konumlandırıyor. Aynı zamanda ailesinin evini ısıtmak için soba odunlarını kesip taşıyor.

Günümüzde "kovboy"u tanımlamak zor. Bir zamanlar Amerika'nın Batı yakasında at üzerinde gezen bir adam olarak algılanan kovboy, bugün bir at üzerinde de olabilir, arazi vasıtası veya kamyonet sürüyor da olabilir. 1800'lü yıllarda kovboylar, çoğunlukla Texas'ın güneyinde bulunan geniş meralardaki büyükbaş hayvanları toplamaya yardımcı olur ve sonunda satılmak üzere onları rahatça gezebilecekleri, bes-

lenebilecekleri, semirebilecekleri ortamlara götürürlerdi. Kovboylar geleneksel olarak, yüzlerce veya binlerce büyükbaş hayvanı ovalarda yönlendirip, nehirleri aşıp, sonra da satıp, kazandığı paraları Kansas'ın Dodge City veya Abilene kasabaları, veya Nebraska'nın Ogallalla kasabası gibi demiryolu kasabalarında harcayan genç adamlar olarak betimlenirdi.

Zamanla insanlar otlak bölgelere daha fazla yerleştiler. Bu bölgelerin bir kısmının etrafına çitler çekildi ve büyükbaş hayvan çiftçiliği yapan işletmeler zamanla küçüldü. Bazıları ise halen binlerce büyükbaş hayvanı barındıracak büyüklüktedir. O çiftliklerde hayvanların yeterince beslenmelerini sağlamak için bir yerden diğerine taşınmalarını ve genel olarak bakımlarını kovboylar üstlenerek geleneği devam ettiriyorlar. Duane Wood'un çalıştığı çiftlikte, aynı zamanda büyükbaş hayvan cinsini iyileştirmek amacıyla araştırmalar yapılıyor. Bu da, Wood'un zamanının bir kısmını büyükbaş hayvanların doğum ve sütten kesilme çağındaki kiloları gibi istatistikleri izlemeye ve kaydetmeye ayırması gerektiği anlamına geliyor. Ofis işleri, çiftçiliğin gerektirdiği fiziksel çalışmaların arasına giriyor.

Bilgisayarı dışında, modern kovboyların en önemli araçları arasında atı ve köpeği vardır. Atı, özellikle arazinin engebeli ve çetin olduğu bölgelerde, büyükbaş hayvanlarını toplaması için ulaşım aracı oluyor; köpeği ise işi için etkili bir yardımcı. Wood işi için kullandığı atları kendisi eğitiyor; köpeği Rosie ise, hem görevlerinde yardımcı oluyor, hem de – sıklıkla olduğu gibi – yalnız çalıştığı zamanlarda ona arkadaşlık ediyor.

"Atımla olan ilişkim, eşimle olan ilişkimden çok farklı değil," diyor Wood. "Birbirimize güveniyoruz. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum."

Bir kovboyun işi, mevsimlerle değişiyor. Sonbaharda Wood sığır ve buzağıları topluyor, birbirlerinden ayırıyor (buzağıları anne

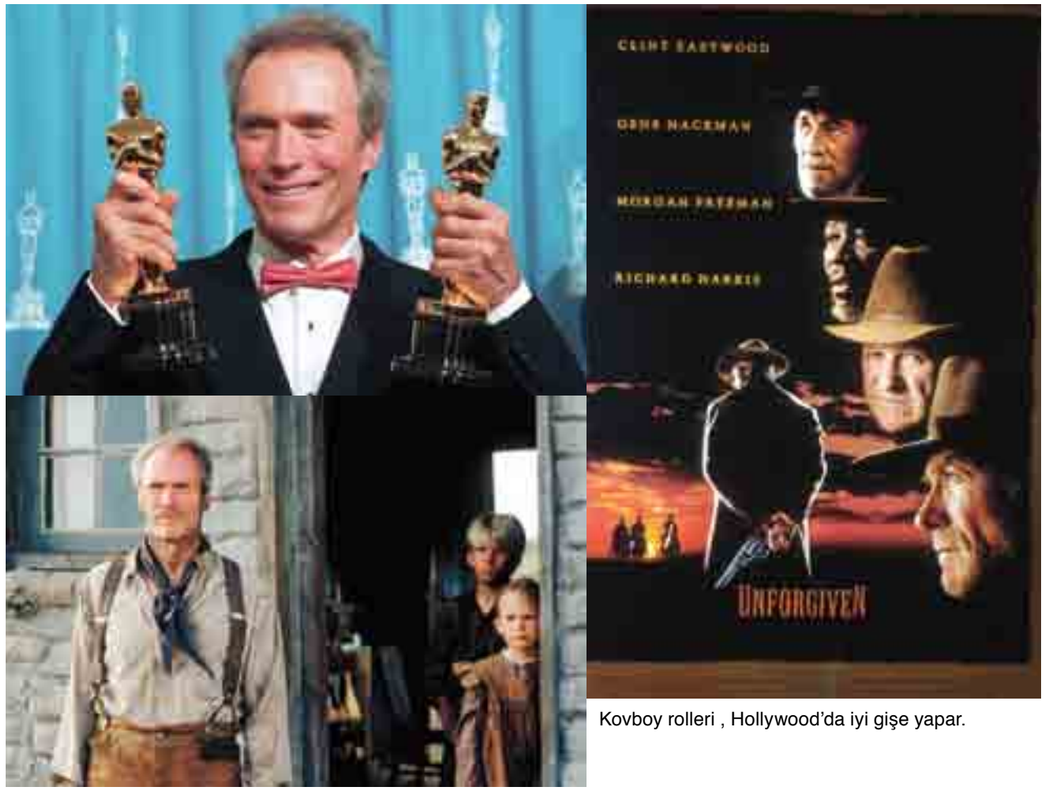

Kovboy rolleri , Hollywood'da iyi gişe yapar.

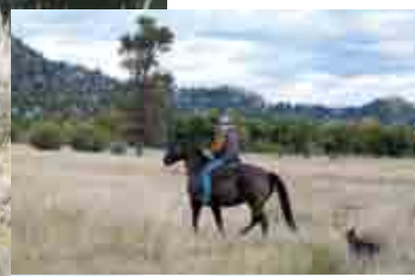

Wood'un günü nasıl geçirdiği, çalıştığı araziye göre değişiyor. Bir kamyonete binme olasılığı ata binme olasılığı kadar yüksek, ve günün çoğunu yalnız çalışarak geçiriyor.

sütünden kesiyor), ve buzağıları, bir yıl sonra mezbahalara satılana kadar onlara bakacak olan besicilere gönderiyor. Çiftçilerin çoğu, sürüyü tazelemek amacıyla düveleri (yavrulamamış genç inekleri) göndermiyorlar. Wood'un çalıştığı çiftlik gibi bazı çiftlikler ise, genç boğaları elde tutup, ilkbaharda kendi sürülerini genişletmek için satın almak isteyen çiftçilere satıyorlar.

Kış aylarında kar çoğalınca, Wood büyükbaş hayvanları otlatmanın kolaylığı açısından çiftlikevine daha yakın bir mesafede tutuyor. Hava durumu ne olursa olsun, büyükbaş hayvanların her gün beslenmeleri gerekiyor. Bu da kışın sonu veya ilkbaharın başında yavrulama dönemi başlayana kadar çiftlikte yapılması gereken en önemli görev.

Çetin geçen kış mevsimlerinde, gündüz ya da gece kar fırtınaları dağlık bölgelere hakim olurken, Duane Wood hayvanlarını kontrol etmeye çıkar, ve mevsimin koşullarına karşın bir kaç kat giysi giyiyor; korunaklı iç çamaşırları, yün gömlek ve yelek, kalın bir kaban, kot pantolon ve botlarının içine yün çoraplar. Ayrıca kalın eldivenler takıyor. Böylece su tankından buz temizlemek gerekirse, su geçirmeyen eldivenleri ile korunuyor, ve hiç ıslanmadan rahatlıkla elleriyle tankın içindeki buzları kırabiliyor. Dışarıda kar fırtınası koparsa ve ilgilenmesi gereken hayvanlar varsa, sorumluluğunu biliyor. "İşimizi yapıyoruz. Kapıdan dışarı çıkmak ürkütücü bile olsa, çıkıyoruz, ve işimizi yapıyoruz."

Çiftlik yardımcıları çeşitli boylarda gelebiliyor: Wood'un sekiz yaşındaki kızı Cora düzenli olarak babasına yardımcı oluyor.

Buzağılama dönemlerinde ise Wood sığırları çiftliğin merkezinden çok uzak olmayan, ağaçların ve başka doğal korunakların olduğu bir bölgeye taşıyor. Bu yıl içinde yaptığı en zor işlerden biri. Bir kamyonet, arazi aracı veya at kullanarak Wood – gece ve gündüz – sürünün arasında dolaşıp buzağıları kontrol eder, hasta varsa iğne yapar ve buzağıların annelerinden ayrı düşmemesini sağlar. Sürüyü iki saatte bir kontrol etmek gerektiği için, bu dönemde uyku ancak kısa aralıklarla mümkün oluyor.

Bir kovboy, daima büyükbaş hayvanlarının durumlarını takip eder. "Sonuç itibariyle, hayvan çiftçisiyiz. Onlar bize güveniyorlar, ve biz de onlara yardım etmek zorundayız." Bu da otların artık bitmediği bir alandan onları alıp başka bir yere götürmek, veya doğum yapan bir ineğe destek olmak anlamına da gelebilir.

İlkbahar mevsimi, buzağılama, sahiplerinin kimliklerini belirleyen damgalama, çiftliğin etrafındaki çitleri onarma, ve yaz döneminde otlamaları için büyükbaş hayvanları hazırlama faaliyetleri ile geçiyor. Yaz aylarında hayvanlar çiftlik merkezinden daha uzak yerlerde doğal bitki ve çimlerle besleniyorlar. Yılın bu döneminde samanları toplayıp kış mevsiminde hayvanların ulaşabilecekleri yerlere yığan Wood, samanlık çalışanı oluyor.

Kovboy şapkası, kotunun üzerindeki deri koruyucu, yürüdükçe çıngırtı sesi çıkaran mahmuzlu çizmeler, günümüz kovboyu için de kısmen isabetli bir imajı; Wood gibi,hepsi zaman zaman bu tür kıyafetleri giyiyorlar. Ancak günümüz kovboyu bir beysbol kasketi de takabilir, (üzerinde genelde yem, ip veya gübre reklamı olur), ve deri korunağı olmayan kot da giyer. Kışın kulaklarını ısıtan yün "iskoçya" kasketleri, ve yalıtımlı tulumlar giyerler.

Her şekilde, boyutta ve yaşta kovboy vardır, ve hem erkek, hem bayan olabilirler (büyükbaş hayvanlarla çalışan çifçi kadınlara da çoğu zaman kovboy denir.) 18 yaşında da olabilirler, 38 yaşında da, hatta bazı durumlarda Wood'un kızı Cora gibi sekiz yaşında bile olabilirler. Bu küçük kız üç yaşından beri ata biniyor ve babasına büyükbaş hayvanlarla yardımcı oluyor. Daha küçük bir çocukken Shetland midilli atı olan Chester'e binerken, Wood uzun bir iple yönlendirirdi. Zamanla Cora ipleri eline almış ve şimdi tıpkı babası gibi büyük ata biniyor. (Chester, şu anda beş yaşında olan ve ablası gibi üç yaşından itibaren ata binmeye başlayan küçük erkek kardeşi Bonner'a kalmış). Bazen eşi Laurie da hayvanlarla yardımcı oluyor. Bu çiftlikler için normal bir durum, Laurie ve çocuklar kovboy işleri yaparlar, ama bunun için maaş almazlar.

"Beni bu yaşam tarzında tutan şey açık hava ve büyükbaş hayvanlardır," diyor Wood. "Arada bir çocuklarımı ata bindirme" fırsatı da çok cezbedici, cünkü kovboy geleneğini onların devam ettirmelerini istiyor. Bunların yanısıra atını çimlerin bol ve sağlıklı olduğu arazilerden, veya atlarına iyi su sağladığını bildiği akışı gür olan bir ırmak veya nehirden geçirmek onu tatmin ediyor.

"Her gün aynı şeyi yapmıyorum" diyor Wood. "Başka insanlarla olan ilişkilerim çok sınırlı. Çoğu zaman insanlarla içiçe değilim ve bu beni rahatsız etmiyor. Hatta hayvanlarla insanlardan daha iyi geçiniyorum."

Candy Moulton *kovboy işlerine beş yaşındayken başlamış bir çiftçi kızı, ve çiftçi eşi. Evi Encampment, Wyoming yakınlarında ve* Steamboat: Legendary Bucking Horse (Steamboat: Efsanevi Atlama Beygiri) Hot Biscuits: Stories by Ranch Women (Sıcak Bisküiler: Çiftlik Kadınlarından Hikayeler) ve Cowboys (Kovboylar) *da dahil olmak üzere, 12den fazla kitabın yazarıdır.*

CSI: CRIME SCENE INVESTIGATION
(Olay Yeri İncelemesi)
"BİLİM, KÖTÜ ADAMLARI YAKALAMAYI KOLAYLAŞTIRIYOR"

Bize sadece biraz DNA verin – kalanını biz çözeriz.

Polis memurları onlara "inek ekip" derler, ama *CSI: Crime Scene Investigation* televiyon dizisinde, Las Vegas Kriminal Bürosu adli tıp uzmanları birer kahraman. En küçük delil parçacıklarını mikroskop veya bilgisayarla çok yakından inceliyerek, ve ipuçlarını tek tek biraraya getirerek, en zor adli davaları çözüyorlar. İzleyiciler ise, kullanılan yüksek teknolojiyi ve ve sergilenen kıvrak zekaları takip etmekten keyif alıyorlar. 2000 yılında ilk bölümü yayımlandığından bu yana, CSI televizyon reytinglerinin çoğu zaman en üst sıralarında yer alan hit bir dizi haline gelmiştir. O kadar popüler oldu ki, biri New York, diğeri Miami olmak üzere, iki farklı şehirde geçen yeni CSI dizilerinin yaratılmasına yol açtı.

CSI dedektifleri, tanıkların aksine, asla yalan söyleyemeyecek olan deliller üzerine yoğunlaşıyorlar. Olay yerinden toplanan hiç bir delil, dikkate alınmayacak kadar küçük değildir. Örneğin bir davada, kesilmiş bir ayak tırnağı, meşru müdafa için birisini öldürdüğünü idda eden kişinin aslında cinayet işlemiş olduğunu kanıtladı. Bir diğer bölümde, kir lekeleri ve halı lifleri katili ele verdi. Delilleri toplamak ve ipuçlarını yorumlamak dedektifleri hayret verici bir keşfe sevk edebiliyor. "Rashomama" isimli bir bölümde (isim, aynı olay hakkında birden fazla bakış açısının varlığı üzerine kurgulanan Rashomon isimli Japon filmine atıfta bulunuyor), adli tıp ekibinin her bir üyesi, damadın annesinin düğününde öldürülmesi ile ilgili kendi yaptığı soruşturmayı anlattılar. Her öykü CSI ekibini katillerin kimliğini bulmaya bir adım daha yaklaştırıyor – ve katillerin gelinin nedimelerinden ikisi olduğu anlaşılıyor.

CSI'a bakılırsa, polis neredeyse sürecin dışında kalıyor. Adli tıp uzmanlarının belirlediği şüphelileri gözaltına almak dışında hemen hemen hiç bir fonksiyonları yok. Dizi, tanık ifadeleri yerine DNA örnekleri ve saç kökleri analizinin her olayı çözdüğü, ve en önemli polis işinin laboratuvar veya morgda yapıldığı izlenimini bırakıyor. Ancak televizyonda olmasa da, gerçek hayatta, bazen en zeki "inekler" ve en üstün bilimsel yöntemler bile bir kriminal davayı çözemeyebilir. Bu durumlarda, yalnızca bir polis memuru ipuçlarını toplayabilir ve zanlıyı yakalayabilir.

— CHESTER PACH

KÜÇÜK KASABA CEPHESİNDE ASAYİŞ BERKEMAL

BRIAN HEYMAN

Polis Müdürü Richard Guisti devriye aracından mahallesini denetliyor.

Yaz güneşi, Connecticut'ın çok da vahşi olmayan batı kasabalarından Middlebury'nin ortasından geçen Route 188 isimli yolun üzerinde bulunan tek katlı polis merkezinin üzerinde parlıyor. Biraz daha devam ederseniz bu yolda, 48,1 kilometre kare büyüklüğünde etrafı sıra sıra ağaçlarla örülmüş bu orta sınıf kasabasının tam göbeğinden geçtiğinizi fark etmeyebilirsiniz bile. Polis karakolunda saatler 13:00'ü gösteriyor, ve kapısında "Müdür" yazısı olan bir yan ofiste Richard Guisti koyu mavi üniformasıyla masasında oturmuş, e-posta yazıyor. Görevinin idari kısmıyla ilgilendiği bir an bu. Guisti'nin bilgisayar masasını, eşinin ve şimdi yirmili yaşlarında olan iki oğlunun fotoğrafları süslüyor. Arkasındaki duvarda ise diploma ve eğitim sertifikaları asılı duruyor. Karşı duvarda bir kitaplık ve her iki yanındaki çerçevelerden birinde lisede Amerikan futbolu oynayan bir oğlunun fotoğrafı, diğerinde de öbür oğlunun, yüzme yarışında çekilen bir fotoğrafı var. Kitaplığın üzerinde en gönül verdiği beysbol takımı olan New York Yankees'in dört efsane oyuncusunun çerçeveli fotoğrafları var. Guistinin arkasındaki masanın bir yanında Yankees kasketi, diğer yanında ise koluyla bir kız çocuğunu koruyan bir polis heykeli duruyor – polisi ise bir melek koruyor.

Polis müdürü ayakları yere basan, 48 yaşında bir aile babası.

Guisti, görev yaptığı kasabanın yakınında bulunan Waterbury'de gençlerin futbol ve basket antrenörlüğünü yapıyor. 25 yıl önce Middlebury'e taşındığından bu yana, toplumun adeta bir demirbaşı haline gelmiş. Nüfusu 7.000'den biraz fazla olan bu kasabada şiddet içeren suç oranı çok düşük.

Televizyon ve sinema filmleri çoğu zaman polisliğin bitmek tükenmek bilmeyen araba kovalamaları ve silahlı çatışmalardan ibaret olduğu izlenimini yaratır. Ancak o görüntüler, bu küçük kasabada olan Guisti, ve ülke çapında birçok belediye için gerçeği temsil etmiyor. "Televizyonda, biliyorum, kovalamaları izliyorsunuz, banka soygunlarını; silahlı çatışmalarını izliyorsunuz," diyor Guisti. "Biz toplumun hizmet taleplerine cevap veriyoruz çoğu zaman. Küçük bir kasaba olarak yaşadığımız yerin tam göbeğinden geçen iki ana yol var. Bu nedenle trafik kazaları, trafik uygulamaları ile çok ilgileniyoruz, çünkü trafiğimiz çok oluyor. Tıbbi müdahale anlamında ilk yardım hizmetleri sunuyoruz… Hala araba anahtarını içeride unutmuş olanlara yardım için gereken teçhizatı taşıyoruz. Kısacası, küçük yerleşim merkezi polisliği yapıyoruz."

Guisti 2005 yılında polis müdür vekili olarak, 2008 yılında da polis müdürü olarak atandı. 1985 yılında polislik kariyerine Middlebury'de yarı zamanlı polis memuru olarak başlayan Guisti, o civarda başka bir karakolda görev almak için 1987 yılında ayrıldı, daha sonra da tam zamanlı çalışmak üzere Middlebury'e geri döndü. Bu süreçte iki, belki de üç kez araç kovalamalarına katıldı, ama son yirmi yılda hiç böyle bir

Silahlı ve yaratıcı: CSI ekibi için hiç bir delil, dikkate alınmayacak kadar küçük değildir.

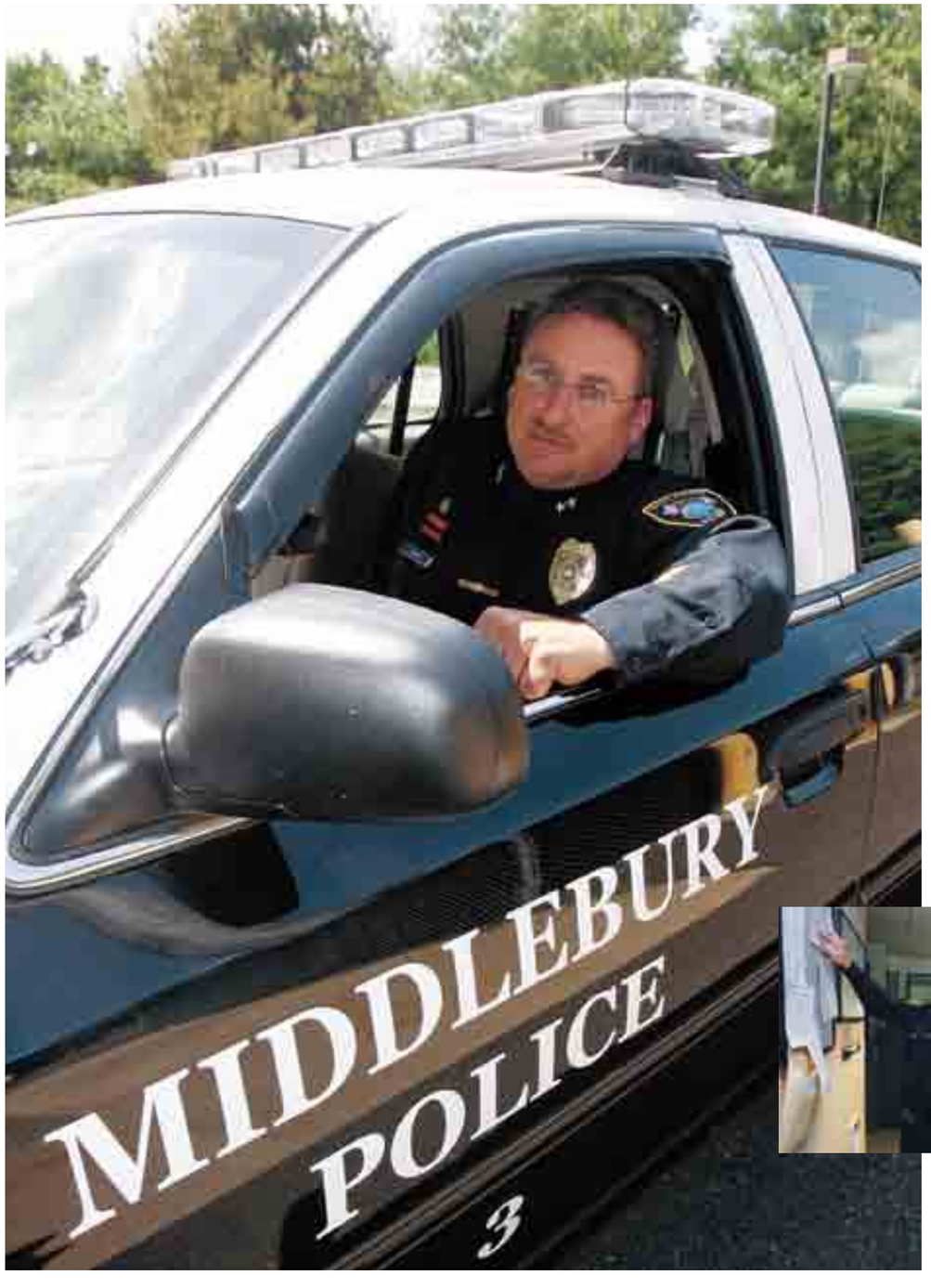

Polis Müdürü Richard Guisti çoğunlukla hız cezası kesiyor, ve anahtarını arabasında yanlışlıkla kilitlemiş olanlara yardımcı oluyor. Görevi esnasında silahını asla ateşlememiş.

durumla karşılaşmadı. Ya belinin sağ tarafında duran tabanca kılıfındaki tabanca? “Silahlarımızı ancak soygunlarda çekiyoruz,” diyor Guisti. “Ama ben hizmet silahımı hiç bir zaman ateşlemek zorunda kalmadım” diye ekliyor.

Şimdilerde, 14 polis ve sekiz sevk memurundan sorumlu olan Guisti, artık daha çok bir amir rolünde. Ancak gerektiğinde müdür de olay yerine gidiyor. “Middlebury Polis Karakolu’nun genel operasyonel sorumluluğu bana ait, bütçeden eğitime, programdan disipline kadar,” diyor Guisti. “Aynı zamanda iletişimden sorumluyum. İtfaiye, polis ve bayındırlık görevlilerinin sevki bizim sorumluluğumuzda. Ben hepsinin doğrudan amiriyim. Birden fazla görevin aynı anda yapılması gerekiyor. Süperman olduğumu veya diğer müdürlerden daha becerikli olduğumu iddia etmiyorum. Sadece, o kadar küçüğüz ki, ekibim başka şeylerle meşgulse, çağrıları ben cevaplıyorum. Bu ofisten ayrılıyorum. Onlar başka bir çağrı ile meşgul olabilirler, ve benim çıkmam gerekebilir. Trafik kazalarını araştırmışlığım, hırsız alarmlarını yanıtlamışlığım vardır. Yüzbaşım çalışmıyorsa, saat kaç olursa olsun, bir hırsızlık olayı veya araç camının hırsızlık amacıyla kırılması olayı varsa, başka bir arkadaşım olay yerine gelene kadar benim çıkıp idare etmem gerekebilir.”

Tutanak tutmak bir polis memurunun işinin çok büyük bir parçasıdır.

Kendisi veya polis memurları bir olayı daha derinlemesine araştırken “telefon, e-posta, bilgisayar kullanıyorlar. Ben ‘85te başladığımda… e-posta yoktu, cep telefonu yoktu, belki bir bilgisayar olabilirdi. Şimdi bu polis memurları arabalarına binebiliyorlar, ve örneğin bir hırsızlık olayı varsa, bilgisayarlarına bu olayı girip, eyalet çapında neredeyse tüm karakollara gönderip bir şüphelinin veya benzer bir olayın olup olmadığını kontrol edebiliyorlar… ‘bizde de benzer bir olay oldu’ veya araç veya zanlıların eşkaline tamı tamına uyan biri var diye o kadar çok yanıt geliyor ki, şaşarsınız.” Bu memurlar aynı zamanda insanlarla mülakat yapmak için eğitimlerini kullanıyorlar. Veya belli bölgeleri gözetliyorlar. “Teknolojinin kolluk güçlerine yardımcı olmak anlamında çok büyük katkısı var, ama halen sokakları karış karış geziyoruz,” diyor Guisti.

Televizyon’dakinin aksine, bir olayı çözmek ciddi bir zaman alabilir. Guisti ile futbol antrenörlüğü yapan ve Middlebury’de 15 yıllık polis olan Çavuş John Desmarais “CSI’da herşeyi sekiz saatte çözüyorlar; bu gerçekçi değil,” diyor. “Olayları çözme oranımızın yüzde 60-70 civarında olduğunu tahmin ediyorum, ve bu çok yüksek bir oran… Toplumumuzu tanıyoruz. Kimle konuşacağımızı biliyoruz. Örneğin geceyarısı vardıyasında gazeteleri dağıtan çocuk herşeyi görüyor.”

Çocukken Guisti’nin hedefi toplumu korumak ve onlara hizmet etmek değildi. Babası Fred, çeşitli aletler üretiyordu; vefat eden annesi Ellen’ın ise, kızkardeşiyle birlikte yürüttüğü bir emlak bürosu vardı. Ama Richard beş yaşından itibaren sporu çok seviyordu ve profesyonel beysbolcu olmak istiyordu. Sonra, yaklaşık 14 yaşındayken Waterbury’de yaz liginde maç yaparken bir polis memuru ona “Profesyonel beysbol oynamayacaksan, neden polis olmuyorsun?” diye sordu. “Ben de, ‘tabii’ dedim. “Gülüyorsun önce” diyor Guisti, “adam sana ‘polis ol… benim gibi ol’ diyor, ‘insanlarla birarada olmaktan zevk alacaksın’ diyor.”

Sonuçta 1982 yılında başlayan ve emniyet ile ilgili çok şey öğrendiği Waterbury mahkemesinde şef olarak görev yaptığı kariyerine başlamasına neden oldu bu sohbet. Şimdi, Guisti iftihar ile ardına bakabiliyor. Yaşlı bir kasabalının, kendisi için manevi değeri çok yüksek eşyalarının çalınması olayı gibi, birçok olayın çözülmesinde katkısı oldu. O kişiye ait eşyaların neredeyse tümü bulundu. “Bu çok tatmin ediciydi, çünkü biliyorsun ki… evlerinde yıllardır bulundurdukları eşyaların artık orada olmaması hep hatırlatılacaktı onlara ve her gün mağdur olacaklardı,” diyen Guisti, “sadece ayak işleriyle, başka karakollardan aldığımız bilgilerle, kendi karakolumuzdan ulaştığımız bilgilerle çözüldü o olay” diyerek sözlerine devam ediyor.

Bunun ötesinde, genelde polis dizilerinde görmediğimiz bir rol üstlenerek, bir değişime yol açtığını ümit ediyor; 8 yıldır kasabanın okul sisteminde çalışarak gençleri doğru yola yönlendirmeye çalışıyor. Bu kapsamda gençlere, DARE: Drug Abuse Resistance Education (Uyuşturucuya Karşı Direniş Eğitimi) programında uyuşturucunun tehliklerini anlatmış. “Öğretmenlik yaptığınız çocukların artık büyüdüklerini, ve kendilerinin de çocuklarının olduğunu görmek çok tatmin edici bir duygu,” diyor Guisti. “Şimdi doktor, diş hekimi, polis memuru, öğretmen olan çocuklar görüyorum. Bazılarının nikâhlarına gittim. Memurlarıma bunu söylüyorum. Bir kişiyi etkileyebiliyorsanız, işinizi yaptınız demektir.”

***Brian Heyman** 27 yıldır New York bölgesinde spor yazarı olarak çeşitli ulusal ve bölgesel ödüller kazanmıştır. White Plains, New York’ta merkezi olan ve Gannett grubu’nun gazetesi olan* Journal News*’da köşe yazarlığı yapmakla birlikte,* New York Times ve Associated Press *için serbest yazarlık yapıyor.*

PULP FICTION

"ÖNCE VUR, SONRA SORU SOR"

Jules (Samuel L. Jackson) ve Vincent (John Travolta) birer şiddet müptelası.

Pulp Fiction son yılların en çok övgü alan, etkileyici ve tartışılan filmlerinden biri. Yönetmen Quentin Tarantino'nun sadece ikinci uzun metrajlı sinema filmi olmasına rağmen, 1994 yılında Cannes Film Festivali'nde galası yapılan *Pulp Fiction*, en iyi orijinal film senaryosu dalında festivalin en prestijli Palme d'Or ödülünü kazanmakla kalmamış, *National Board of Review* tarafından da en iyi yönetmen ve en iyi film ödüllerine layık görülmüştü. Tarantino'nun kara mizacı ve özgün anlatım tarzı bir çok taklitçinin türemesine yol açtı. *Time* dergisi film eleştirmeni Richard Corliss, *Pulp Fiction* için 1990'lı yılların "en etkili Amerikan filmi" yorumunu yapmıştır.

Ancak, bazı eleştirmenler onun kadar heyecanlı değildi. Bazıları gangsterler ve uyuşturucu bağımlıların bol olduğu filmin kirli dünyasını depresif ve hatta iğrenç buldular. Fakat, Tarantino'nun bir söyleşide de ifade ettiği gibi, filmde en çok eleştiri toplayan tek konu, "şiddet, şiddet, şiddet, şiddet, şiddet" idi.

Filmin başında ve sonundaki sahnede, bir restoranda kahvaltı eden bir kadın ile erkeğin gayet rahat bir tavırla tabancalarını çekip kasayı boşaltmaları ve diğer müşterileri de soymaya karar vermeleri görülüyor. Filmin iki ana karakteri; John Travolta'nın canlandırdığı Vincent ve Samuel L. Jackson'un canlandırdığı Jules- kurbanlarını kurşunlamadan önce aralarında tuhaf sohbetler geçen iki tetikçi. Bir sahnede, araçları kasisten geçerken silahı ateş alan Vincent, arabanın arkasında oturan bir adamı kazara öldürüyor. Bu tür kriminal pürüzlerin icabına bakan "iş bitirici" Winston Wolf'un (Harvey Keitel) yardımıyla, arabadaki kan ve beyin parçalarını adeta bir yemek kavgası sonrası ortalığı toplar gibi temizliyorlar. Hatta Winston olay yerine üzerinde bir smokin ile geliyor ve cesedin ortadan kaldırılması işini hallederken kahve molası bile veriyor.

New York Times film eleştirmeni Janet Maslin, "bu karşı konulmaz derecede tuhaf dünyada hiç birşeyi önceden kestirmek mümkün değil, ve hiç birşey insana tanıdık gelmiyor," diyor. "*Pulp Fiction*'ı izlemek için sadece sinema salonuna girmiyorsun." Daha çok, tıpkı Alice Harikalar Diyarında olduğu gibi, "bir tavşan deliğine giriyorsun."

— CHESTER PACH

EMNİYET VE GÜVENLİK: ÇİFTE ÖNCELİKLER

MEGAN A. WONG

Malcolm Blundell – iki kez dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra- en değerli tabancasını özenle temizliyor.

Malcolm ve Jacque Blundell'in pasta sarısı evleri sonbahar mevsimine uygun bir şekilde süslenmiş. Ön merdivenlerinde balkabakları dizili. Gelip geçenleri turuncu ve siyah harflerle "Happy Halloween – Cadılar Bayramınız Kutlu Olsun" yazılı pankart karşılayıp uğurluyor. Blundell çifti, ayaklarının dibinde duran küçük, siyah köpekleri Charlotte Sophia ile verandadaki hasır kanepelerinde dinleniyorlar. Bu açıdan etrafa bakıldığında, sokakta bebek puset-leriyle gezen çiftleri ve mahallede oturan çocukların okul servislerinden inişlerini görebilirsiniz. Etraftaki evlerin sakinleri beyaz yakalı profesyonellerden oluşuyor: Avukatlar, lobiciler, ve yüksek teknoloji sektöründe çalışanlar. Işık altın tonunda ve sonbaharın ortası olmasına rağmen hava yumuşak.

Blundell çifti şiddet kullanan, tabanca taşıyan eşkiya tanımına pek uymuyorlar. Jacque (Jaki olarak telaffuz ediliyor) uzun yıllardır gidip yavru kedilere baktığı hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Blundell ise yerel bir bilgisayar yazılım geliştirme şirketinde yöneticilik yapıyor.

Blundell'in tabancayı ilk eline alışı, çocukluğunun bir kısmını geçirdiği Hawaii'de katıldığı izci kampında olmuştu.

12 yaşındaydı ve tüfek atışında başarı madalyası almak için çabalıyordu. Blundell, ilk kez bir

tabanca atışı yapmanın heyecanını hala anımsıyor.

Yaşamı boyunca ateşli silahlara duyduğu hayranlık işte o an başladı.

Yedek Subay Eğitim Sınıfı *(Reserve Officers' Training Corps – ROTC)*'nda burslu olarak üniversite eğitimini tamamladıktan sonra, zorunlu askerlik hizmetini sonraki beş yıl boyunca Birleşik Devletler Deniz Piyadesi olarak yaptı. Askerliği bitince, yüksek teknoloji sektöründe kariyer yapabilmek için, ateşli silahlara 15 yıl kadar ara verdi. Ancak 2004 yılında, bilgisayar yazılım geliştiricisi olarak kariyerini iyice pekiştirdikten sonra, spor amaçlı silah kullanma hobisine tekrar geri dönebildi. Blundell'e göre, insanların tabanca sahibi olmak konusunda farklı motivasyonları var. Bazıları avını vurmak için tüfek kullanan avcılar. Diğerleri ise, Blundell ve arkadaşları gibi, haftasonu atış alanları ve silah kulüplerinde yapılan yarışmalara spor amaçlı katılan ve bunu da hobi olarak yapan kişiler. Bu tarz ortamlarda katılımcılara sürekli olarak güvenlik önlemleri anlatılıyor. Blundell'e göre, aralarında "sokak çeteleri üyeleri ve tabancalı suçlular var". "Benim gibi insanlar da var – hem de çok – spor, yarışma veya meşru müdafaa için tabanca sahibi olanlar."

Blundell silahla ateş etmenin uygun olduğu spesifik zaman ve koşullar olduğunu söylüyor – ve bunu yapmanın sorumsuzluk olacağını düşündüğü pek çok durum

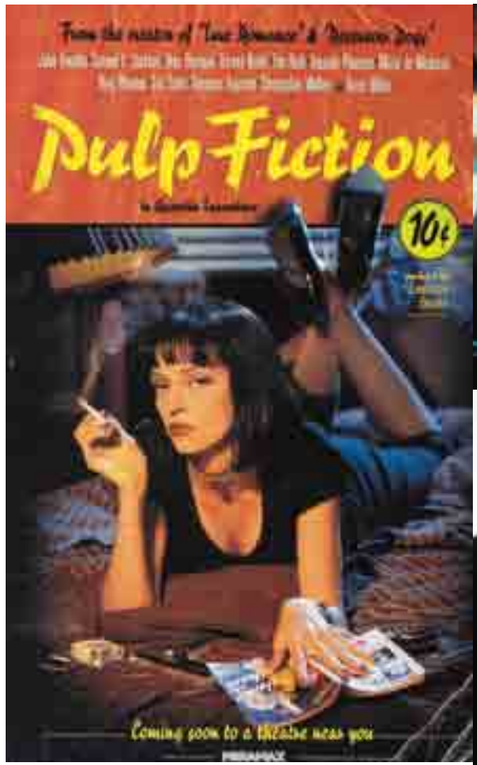

Pulp Fiction'daki gangsterlerle uğraşmayın.

Malcolm Blundell ve eşi Jacque tabancalarını kullanmadıkları zamanlarda kasada kilit altında tutmaya özellikle dikkat ediyorlar.

Yukarıda: Blundell çifti köpekleri Charlotte Sophia ile verandalarında oynarken.

Sağda: Blundell, ateşlemeye niyetli olmadığı takdirde dolu bir tabancayı asla eline almamak konusunda dikkatli.

da var. Birleşik Devletler'de silah yasaları eyaletten eyalete (hatta bazen aynı eyalet içinde bölgeden bölgeye bile) çok farklı olabiliyor. Bazı eyaletler (ruhsat, kayıt veya taşıma izni gibi) ateşli silahlar üzerinde çok katı düzenlemeler uygularken, diğerleri de silah edinmek konusunda daha "serbest" bir yaklaşım sergiliyorlar.

Blundell çiftinin yaşadığı Virginia eyaletinde ateşli silahların yerleşim bölgelerinde açıkta tutulmaması konusunda çok katı sınırlamalar var. Fakat, Blundell çiftinin aynı eyaletin kırsal kesimlerinde yaşayan bazı arkadaşları var, ve onların ateşli silahlara karşı tutumları şehir veya banliyölerde yaşayanlara göre oldukça farklı. Blundell'ların arkadaşlarının 24 hektar ormanlık özel arazileri var, ve bu arazinin bir bölümüne atış alanı inşa etmişler. Bu uçsuz bucaksız kırsal vaha, Blundell çiftinin kontrollü bir şekilde silahla ateş etmenin kabul edilebilir olduğunu (arazinin genişliğinden dolayı) düşündükleri ortamlardan biri. Etrafta durup seyredenlerin olmayışı, birilerinin kaza kurşunuyla yaralanma olasılığını epey düşürüyor.

Blundell silah edinmeye karşı bazı kırsal kesimlerde görülen olumlu bakış açısını, "sadece kültürün bir parçası" olarak yorumluyor. Ancak yine de, "oralarda diğer yerlerden daha az veya çok şiddet olduğu söylenemez" diyor. Blundell, silah sahibi olan kişilerin doğru eğitim aldıkları ve sorumlu davrandıkları takdirde, ateşli silahların alınıp güvenli bir şekilde kullanılabileceğine inanıyor. Blundell çifti ateşli silahların edinilmesi ve sorumlu bir şekilde kullanılmasını desteklerken, tabancalara karşı ciddiyetle yaklaşıyorlar. "Onlarla oynanmaz" diyor Blundell. "Ben ya onları temizliyorum ya da ateşliyorum, bunun dışında kasada duruyorlar" diye ekliyor.

Bu sözcükler sadece sorumlu bir söylem olmanın ötesinde. Bu satırların yazarının isteği üzerine, Blundell 450 kg. ağırlığında, buzdolabı büyüklüğündeki siyah kasasından bir tabanca çıkartıyor. Silahın namlusunu aşağıya doğru tutup şarjörü çıkartıyor ve eşine tek bir sözcük sarfediyor: "Tamam".

Bu, hem bir soru hem de bir istek. Jacque tabancanın dolu olup olmadığını kontrol ediyor. Silah sahibi olmayanlara gereksiz bir adım gibi gelebilir bu. Fakat, emniyet Blundell çifti için standart bir prosedür. "Elime almadan önce silahın boş olduğundan emin olmak çok önemli" diyor Blundell. "Sadece bir tedbir."

Blundell, silahın boş olduğu düşünülse de, [kontrol etme ilkesine gösterilen] saygıyı hak ettiğini birkaç kez tekrarlıyor. "Dolu veya boş, hiç bir silahın namlusunu ortadan kaldırmayı istemediğin birine veya birşeye yöneltmemelisin" diyor. "Ateşli silahları ellerken son derece dikkatli olunması gerekir. Bu, ömür boyu geçerli olacak bir alışkanlık. Ve ben de, bu tür alışkanlıkların size çok yararı olacağının bir kanıtıyım" diye devam ediyor.

Ateşli silahları ellerine alırken uyguladıkları bireysel emniyet tedbirlerinin yanısıra, beş yıl önce Blundell'in atıcılık sporuna merakı tekrar alevlendiğinde, Bundell çifti kendi iradeleriyle polise gittiler ve ateşli silahların saklanması konusunda her türlü tedbiri aldıklarından emin olmak için evlerinin emniyet açısından gözden geçirilmesini istediler.

Blundell, kişisel özgürlüğün bireysel sorumlulukla dengelenmesine çok derinden inanıyor. Sorumsuzca veya suç işlemek niyetiyle tabanca taşıyanlara karşı hiç tahammülü yok. "İnsanların ateşli silahlarla sorumsuzca davrandıklarını duyduğumda öfkeleniyorum. Çünkü bizler için herşeyi zorlaştırıyorlar" diyor Blundell. "Çoğunluğu sorumlu davranan ateşli silah sahipleri için herşeyi daha da zor hale getiriyorlar."

Ateşli silahlar konusunda Blundell çifti ile yapılan her türlü sohbetin temasında saygı var. Blundell, "bir ateşli silahı şiddet içeren bir suç işlemek için kullandığınız takdirde, cezası çok ağır" diyor. "Kendinizi koruyabilirsiniz. Fakat, burası Vahşi Batı değil."

Sinema konusununa gelince, Blundell rahatsızlık duyduğu diğer bir konuyu dile getiyor: Filmlerde ateşli silahların komik bir biçimde gösterilmeleri. Blundell, sinema filmlerinin "gerçekle hiç alakası yok" diye gülerek sözlerine başlıyor. "Teknik açıdan neyin hatalı olduğunu görüyorum. Onlar film; hepsi kurgu. Gösterilen şeylerin olması imkansız" diyor. Bunu desteklemek için de; filmlerde ses efektlerinin hatalı olduğunu, şarjörü tekrar doldurmadan mermi sayısından fazla atış yapıldığını, tabanca kullanmakta acemi olanların bile – hiç atış pratiği olmadan ve silahı geri tepmeden – hedefi onikiden vurduklarını anlatıyor.

"İnsanlar filmlerin eğlence amaçlı tasarlandıklarının farkındalardır umarım" diyor Blundell. "Belli bir şok değeri var. Sizi iki saat boyunca eğlendireceğini düşündükleri birşeyler göstermeye çalışıyorlar. Fakat, aslında Amerikan yaşam tarzı bu değil."

***Megan A. Wong**, A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Bilgi Programları Dairesi'nde yazar ve editördür.*

GREY'S ANATOMY

"TIPLA FLÖRT ETMEK"

Biz bu kıyafetler için fazla seksiyiz.

Seattle Grace Hastanesi hekimleri için ağır hastalıklar, travma veya zor sağlık durumlarını tedavi etmek, günlük işin bir parçasıdır. *Grey's Anatomy* adlı TV dizisindeki en başarılı cerrahlardan ikisi, Dr. Preston Burke ve Derek Shepard için kalp nakli veya beyin ameliyatı rutin işlerdir. Bundan daha zor olanı, cinsel ilişki sırasında kalp krizi geçiren ve sevgilisinden "ayrılması" gereken adamın yaşamını kurtarmaktı. Bir de, arkadaşına şantiyede hava atarken beton kalıbın içinde kalan öğrencinin durumu vardı.

Grey's Anatomy'deki doktorlar hastalarıyla yakından ilgileniyorlar. Bir vapur kazasından sonra yaralarını ve hafıza kaybını tedavi ettiği bir hastasıyla yakın ilişki kuran Dr. Alex Karev, daha sonra o hastasıyla yattı. Stajyer İzzie, kalp nakli bekleyen kalp hastası Denny Duquette ile nişanlandı.

Grey's Anatomy'deki doktorlar zamanlarının çoğunu birbirleriyle ilgilenerek geçiriyorlar. Başhekim Dr. Richard Webber'in Meredith Grey adlı bir stajyere özel ilgisi vardı, Meredith ise Derek ile uzun süreli ve karmaşık bir ilişki içindeydi. Tesadüfen, Dr. Webber'ın da çok saygın bir doktor olan Meredith'in annesiyle benzer bir ilişkisi vardı. Derek'in kendisi gibi doktor olan ve boşanmış olduğu eşi Addison, New York'ta yaşıyordu. Fakat o da, tıpkı eski sevgilisi Dr. Mark Sloan gibi, sonradan Seattle Grace Hastanesi ekibine katıldı. Stajyerler de birbirlerine yakın durumda; George O'Malley, İzzie ve Meredith birlikte yaşıyorlardı. George her ikisiyle yatmıştı. Birlikte çalıştığı ortopedik cerrah Callie Torres'le evliyken bile İzzie'yle uzun süreli bir ilişki sürdürdü. Birbirine dolanmış bu ilişkilerin karmaşıklığı çoğu zaman hastalıklara teşhis koymak veya ameliyat etmek kadar zaman alabiliyor. Tüm bu kişisel ve profesyonel zorlukların yüküyle, *Grey's Anatomy*'deki doktorların asla rutin geçen bir günü yoktur.

— CHESTER PACH

HİZMET TUTKUSU

MEGAN A. WONG

Dr. M. Natalie Achong hem işinde hem de yaşadığı toplumda kendini yoksullara yardım etmeye adamış.

Dr. M. Natalie Achong, New York'un çoğunlukla işçi sınıfının yaşadığı Queens ve Brooklyn bölgelerinde büyüdü. Komşuları ağırlıklı olarak Afro-Amerikalılardan oluşuyordu. Kesinlikle lüks içinde yetişmeyen bu 41 yaşındaki iki çocuk annesi, yaşamındaki lütuf ve ayrıcalıklar üzerine odaklanmayı seviyor: Ona özenle yaklaşan, şefkatli anne ve babası, ve ona etnik kökenleriyle gurur duymayı ve yurttaşlık sorumluluğunu aşılayan, birbirine bağlı toplumu.

Achong'un ilk deneyimlerinin, bugün durduğu noktaya gelmesinde çok büyük payı var. Okuduğu ilkokulda hem öğrenciler hem de – okul müdürü de dahil olmak üzere – öğretmenler Afro-Amerikalı idi. Genç Natalie, Afro-Amerikalıların tarih boyunca çektikleri zorluklar ve Amerikan deneyimi kumaşına katkıları konusunda eğitildi. Bu önemli dersler sayesinde, yurttaşlık sorumluluğu ve genel olarak topluma olumlu bir katkıda bulunma isteği büyüdü. Bu da, sonuçta onu tıp doktoru olma kararına itti.

Achong, Afro-Amerikalı bir kadın olarak, güçlü bir etnik ve kültürel kimlik geliştirdi. Dünyayı yaratıcı ve anlamlı şekillerde etkileme konusunda kararlı: Hem hastanede hem de hastane dışında.

Genç yaşlardan itibaren, koşullar ne olursa olsun, Achong ve iki kardeşinden başarılı olmaları bekleniyordu. Trinidad göçmeni babaları onlar için önemli bir rol modeliydi. Yaşamında tek gün

bile işine gitmemezlik etmedi. Çocuklarına kendi görevinin her gün işe gitmek olduğunu, onların görevinin de okulda ellerinden geldiğince başarıya ulaşmak olduğunu söylerdi. Ebeveynlerinin yönlendirmesiyle genç Natalie Achong, New York'un devlet okulları sisteminde başarılı bir öğrenci oldu. Liseyi bitirdikten sonra başvurduğu tüm saygın üniversitelere kabul edilmişti. Ancak o, New York Şehir Üniversitesi Sophie Davis Biomedikal Eğitim Okulu'na yazılmayı tercih etti. Arkadaşlarının çoğu 22 yaşında üniversiteyi yeni bitirirken, o tercih ettiği okulda alacağı hızlandırılmış ve prestijli eğitim programı sayesinde aynı yaşta doktor olabilecekti.

Achong, tıp eğitimi sırasında sosyal adalet ve kamu hizmetine olan bağlılığını daha da sağlamlaştırdı. Daha önce evinden hiç ayrı yaşamamış olmasına rağmen, o günlerde henüz 20 yaşında olan bu tıp öğrencisi, kendisini güneydoğu eyaletlerine götürecek bir proje başlattı. Bu proje kapsamında, Mississippi Deltası'ndaki tıp kliniklerinde genç yaşta anne olanlarla çalışacaktı.

İçine işleyen bu deneyim, tıp fakültesini tamamlamak üzere New York'a döndüğünde, onu doğum ve kadın hastalıkları dalında uzmanlaşarak genç kadınların yaşamlarında bir fark yaratabileceği konusunda ikna etmişti.

1980'li yıllarda Güney'de yaşadığı bu deneyim, ona aynı zamanda modern tıptaki eşitsizlikleri de gösterdi. Bu tür eşitsizlikleri azaltmakta kararlı olan Natalie, kendisine çok daha lüks bir yaşam tarzı sunabilecek özel tıp kurumlarına katılma tekliflerini reddetti. Bunun yerine, geniş bir yelpazede yoksul hastalara hizmet

Grey's Anatomy doktorları, hastalarınkinden çok, birbirlerinin anatomileri ile ilgileniyorlar. Diğer sayfada: Dr. M. Natalie Achong düşük gelirli ve azınlık hastalarına sağlık hizmetleri vermeye kendisini adamış.

veren hastanelerde görev yapmayı tercih ediyor. Ayrıca, gönüllü olarak klinik dışı pek çok faaliyete de katılıyor: Çocuklarının gittiği yaz kampında "kamp doktorluğu" yapmak; kilisenin sponsorluğunda yürütülen toplum hizmetlerinde liderlik rolünü üstlenmek; meslek sahibi Afro- Amerikalı bayanlardan oluşan Links adlı bir sivil toplum örgütü aracılığıyla aktif bir biçimde sanatı, gençlik hizmetleri ve uluslararası ilişkileri desteklemek gibi. Achong, " 'İyi doktorlara' gidecek parası olmayanlara hizmet ederek tıbbın en iyi olanaklarını onlara sunmanın daha yüce bir çağrı olduğunu hissettim. Bu sadece doktor olarak para kazanmaktan ibaret değil" diyor. Ve devam ediyor, "Ailemi desteklemek için elimden gelenin en iyisini yapmak ve kazandıklarımı topluma geri vermekle de ilgisi var."

Achong'un sorumlulukları oldukça fazla enerji, iyi zaman yönetimi, ve herşeyden çok, bireysel bir bağlılık gerektiriyor. Her gün, tipik günlük faaliyetlerine girişmeden önce, saat 05:00'te kalkıp sabah duasını ediyor, meditasyon yapıyor.

Achong'un yaşamı elbette sadece hastane ile sınırlı değil. En büyük mutluluk kaynaklarından biri de kendi ailesi. İki çocuğunu yetiştirmenin yanısıra – ki buna, çocuklarını zamanında okula yetiştirmekten ev ödevlerinde yardımcı olmaya kadar herşey dahil , Achong onların okul dışı faaliyetlerinde de aktif bir rol oynuyor. "Hastanede yaptığım iş var, bir de evde yaptığım iş var" diyor. Ve bunu söylerken, "evdeki işin en az hastanedekiler kadar acil, önemli ve fiziksel anlamda zor" olduğunun da altını çiziyor. "Doktorlar karmaşık ve stres dolu bir yaşam sürer. Çocuk yetiştiren bir anne olarak, yaşam ayrıca birçok şeyi gerçekten de aynı anda yapmanızı gerektiriyor."

Doktor olmak, hastaları tedavi etmekten çok daha fazlasını gerektiriyor. Yukarıda, Achong günlük koşuşturmasından çaldığı birkaç dakika içinde hastasının dosyasını güncelliyor. Achong'un meslektaşları da hem candan hem de profesyonel.

Yoğun programı nedeniyle evi ile çalıştığı çeşitli hastaneler ve klinikler arasında mekik dokuyor. Achong, ayrıca mesleki ve toplum hizmetleri ile ilgili sorumluluklarını yerine getirdiği tamamen dolu bir gündemin de üstesinden gelmeyi başarıyor. Achong, hem Yale Tıp Fakültesi Doğum ve Kadın Hastalıkları Bölümü'nde Asistan Klinik Tıp Profesörü olarak hem de St. Vincent's Tıp Merkezi'nde yatan hastaları tedavi eden doktor olarak tam zamanlı çalışıyor. Boş zamanının yarısından fazlasını ise klinik dışı görevlerini yerine getirerek geçiriyor. Yerel bir sağlık kliniğinde gönüllü olarak çalışıyor, kilisesinin sponsor olduğu etkinliklere katılıyor, Ulusal Tıp Derneği *(National Medical Association)*'nde liderlik rolü üstleniyor, tıp dergilerinde araştırmalarını yayımlıyor, ve denizaşırı tıbbi misyonlarda gönüllü olarak çalışıyor. Achong ve meslektaşları bu tür misyonlarla ücretsiz sağlık klinikleri kurdukları Dominik Cumhuriyeti ve Gana gibi ülkelere gidiyorlar.

Achong her gün meditasyon yapıyor, ama kendine bakmaya zaman ayırmanın birçok doktor için sürekli bir sorun olduğunu itiraf ediyor. "Doktorlar formda kalmak, dengeli olmak ve iyi beslenmek için kendilerine gereken zamanı her zaman ayıramayabilirler. Aynı anda çok fazla yöne birden koşturmak zorunda olunca, bunu başarmak zor" diyor Achong. Televizyon dizilerinde, günün hangi saati olursa olsun, daima harika ve bakımlı görünen doktorları ima ederek gülüyor: "Doktorların çoğu öyle görünmez" diyor.

Gönüllü hizmetleri ve kilise sponsorluğunda yürüttüğü faaliyetlerin ötesinde, Achong düzenli olarak sağlık hizmetleri sektöründe çalışanlara (mahalle klinikleri çalışanları, tıp öğrencileri, hemşire ve doktorlara) konferanslar veriyor. Bu konferanslarda, kültürel farkındalıktan tıbbi hizmet yoksunu toplumlara daha iyi hizmet sunabilmenin yollarına kadar, geniş bir yelpazedeki konular hakkında konuşmalar yapıyor. "… Etnik konular hakkında söylenmesi gereken hala çok şey var, çünkü bunları söylemek bir fark yaratıyor. Kadın sağlığı konusundaki sağlık hizmetlerinde bu farkı kendim de görüyorum." İşte bu inancı, hem yerel hem de küresel anlamda kadın sağlığına duyduğu bağlılığın özünü oluşturuyor. "Çoğu zaman, aile içinde sağlık konularındaki kararları veren kadınlardır. Çocuklarını doktora götürüyorlar, hasta çocuklarına bakıyorlar, randevuyu alıyorlar, tüm bu işlerin itici gücü onlar," diyor Achong. "Hem anne hem de doktor olan meslektaşlarım için bile geçerli bu. Sözde ünvanları ve eğitimlerine rağmen, hastanede hastalara bakan ve evleriyle ilgilenenler yine onlar oluyor."

Megan A. Wong, *A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Bilgi Programları Dairesi'nde yazar ve editördür.*

GOSSIP GIRL

"YALANLARI YAYMAKLA MEŞGUL"

Geveze, sinsi ve zenginiz: Kirli çamaşırlarınızı ortaya döküp okulda herkese anlatacağız.

"Karşınızda *Gossip Girl (Dedikoducu Kız)* – Manhattan'lı elitlerin skandal dolu yaşamları hakkında bilgi alabileceğiniz tek kaynak. Ben kimim peki? İşte size asla söylemeyeceğim tek sır bu."

Kimliğini bilen yok. Fakat, Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki aman-pek-de-özel bir kız okulu olan hayali Constance Billard'daki herkes *Gossip Girl*'ün blog yazıları ve SMS mesajlarını bir solukta okuyup bitiriyor. "O güne dek duydukları en büyük haberi" Gossip Girl'den öğrendiler – Serena van der Woodsen'ın, Connecticut'ta bir yatılı okula gitmek üzere aniden New York'u terk edişinden tam bir yıl sonra, kente geri dönüşü. Serena önceden haber vermeksizin gitmişti. En iyi arkadaşı Blair Waldorf'a bile gideceğini söylemedi. Ancak, New York'ta geçirdiği son gecede olup bitenler sır olarak kalmadı. Serena, Blair'in erkek arkadaşı Nate Archibald ile seks yapmıştı. İşin kötüsü, Nate daha önce Blair ile hiç yatmamıştı.

Gossip Girl "seksi" kızlar arasında "kedi döğüşüne" bayılır. Blair ve Serena da onu bu konuda hayalkırıklığına uğratmadılar. Yukarı Doğu Yakası'nın ayrıcalıklı, züppe gençlik grubu içinde birbirlerine rakip oldular. Lüks partiler, moda defileleri, ve hatta Yale Üniversitesi kampüs ziyareti esnasında dekanın evi gibi çeşitli ortamlarda tatsız şekilde karşılaşıp durdular. Araları bozulan iki arkadaş sonunda barıştılar, ama seks ve statü üzerine entrika çevirmeye devam ettiler. Blair, "Manhattan'ın bu rezil köşesinde servet, hırs, ve ahlaki gevşekliğin hala hüküm sürdüğünü bilmek istiyorum" diye ilan ediyordu.

Tanıdığı bazı yetişkinler bu konuda Blair'in içini rahatlatmış olsa gerek. Nate'in kokain bağımlısı babası tutuklanmamak için ülkeden kaçmıştı. Blair'in yeni erkek arkadaşı Marcus'un üvey annesi Catherine Mason Beaton ise, hem Blair'in eski erkek arkadaşı Nate ile hem de kendi üvey oğluyla ilişkiye girmişti. Nate arkadaşı Chuck'a, "Tüm yaşantımızın bizim için önceden planlandığı hissine kapılıyor musun hiç?" diye sorar. "Ve, sonunda ebeveynlerimize benzeyip çıkacağımızı?"

"Karamsar bir düşünce bu" diye yanıtlar Chuck.

"Beni sevdiğini biliyorsun. XOXO (çok öptüm). *Gossip Girl*."

— CHESTER PACH

AİLEYE, DOSTLARA, VE TOPLUMA YARDIM

MEGAN A. WONG

Ailesine pek düşkün olan Kathy Conde (soldan ikinci), hem okulda üstün başarı gösteriyor hem de yarı-zamanlı çalışarak aile bütçesine katkıda bulunuyor.

Ağustos ayında bir öğleden sonra, Katheryn Conde'nin sıcaktan puslu bir görünüme bürünmüş California'daki evindeyiz. 18 yaşındaki Conde, çoğunlukla işçi sınıfının oturduğu bir San Francisco mahallesinde ailesiyle birlikte yaşıyor. Bu mahalledeki evler oldukça gösterişsiz. Etrafta malikane falan yok, yüzme havuzu da. Aslında, mahalledeki evlerin çoğu yeniden boyansa fena olmaz. Ancak, Conde ailesine ait açık yeşil ev oldukça temiz ve bakımlı gözüküyor; kapının önünde de çöpleri ayırmak için, sorumluluk bilinciyle konulmuş üç geri dönüşüm kutusu duruyor.

Kendisine Kathy denilmesinden hoşlanan Conde, 2009 yılında sadece kızların okuduğu bir Katolik ortaöğretim okulundan mezun oldu. Çoğu genç gibi, o da arkadaşlarıyla gezip tozmaktan ve Tobby adlı Danua cinsi köpeğiyle oynamaktan hoşlanıyor. Okuldaki ikinci yılında amigo kızlar takımına bile katıldı. Fakat, Conde ve arkadaşları sırf eğlence olsun diye alışverişe çıkmazlar – okullarında üniforma giyme zorunluluğu var. Conde ile arkadaşları eğlenmek için genelde birbirlerinin evine gidip DVD izlerler. Arkadaş grubundaki kimsenin arabası yok.

Conde, arkadaşlarını birbirlerine destek veren kişiler olarak tanımlıyor, rekabetçi ya da insanı

Sol, üst ve altta: Kim seksi, kim değil? – *Gossip Girl* adlı TV dizisindeki gençler için önemli olan tek şey bu. Üstte: TV'nin alışveriş takıntılı, en ayrıcalıklı kişiliklerinin kaygıdan uzak yaşam tarzı.

sırtından bıçaklayan tipler olarak değil. Birbirlerine sıklıkla sırlarını açıyor, verdikleri tavsiyelere güveniyorlar – özellikle erkekler hakkında. Fakat, Conde'nin aşk yaşamı dramatik öykülerle dolu değil. Şu anda bir erkek arkadaşı yok. Yine de, başka okuldan erkek bir arkadaşıyla okulun mezuniyet balosuna gitmekten geri kalmadı.

Conde'nin okulundaki öğrenciler de eğlenceli partiler düzenlemekten keyif alıyorlar. Fakat Conde, TV dizilerinin Amerikan gençliğinin yaşadıkları hayatın sosyal yönünü abartmak eğiliminde olduğunu düşünüyor. "Bu tür dizilerde, kızların hepsi sanki sadece yaşamlarının sosyal yönüne odaklanmış gibi görünüyor" diyor Conde. "Oysa gerçekte, okul ile sosyal yaşamımı dengelemek zorundayım. İlla ki ya bir süperstar ya da aşırı çalışkan bir öğrenci olmak zorunda değilsiniz ki. Her ikisinden de biraz olabilirsiniz."

Conde'nin asıl tutkusu ise, boş zamanının neredeyse tamamını dolduran toplum hizmetinde çalışmak. Conde henüz ortaokulda iken sınıf arkadaşlarına ders verdi, ortaokul öğrencileri için düzenlenen yatılı bir kampta gönüllü danışman olarak görev aldı, üniversite eğitimi/öğrenci bursları konusundaki farkındalığı arttırmak

Sadece güzel bir yüzden ibaret değil: Conde, toplum hizmeti ve yoksullara yardım konularına kendini adamış bir onur listesi öğrencisidir.

Conde ailesi köpekleri Tobby'i mahallede yürüyüşe çıkarıyor. Kathy çeşitli zorluklar karşısında esnek ama güçlü davranmayı bildi.

amacıyla S.T.R.I.V.E. *(Scholarship Team Researching and Inspiring for the Vitality of Education – Eğitimin Önemini Yayma ve Öğrenci Bursları Araştırma Ekibi)* adlı bir öğrenci kulübü kurdu, ve yoksul çocuklar için başarıyla sonuçlanan bir oyuncak bağışı kampanyası düzenledi. Ayrıca, öğrenci konseyine seçildi ve son dört seçimde sandık görevlisi olarak oy kullananlara yardımcı oldu.

Conde'nin evdeki yaşamı, çoğu göçmen ailelerin çocuğu olan sınıf arkadaşlarının da sürdüğü yaşamın tipik bir örneği. Conde Birleşik Devletler'de doğdu, ama ebeveynleri daha iyi bir yaşam umuduyla yıllar önce El Salvador'dan göç etmişti.

Ancak, maddi destek olmadığı takdirde, dar gelirli Conde ailesinin bütçesi (annesi temizlikçi, babası da yerel bir otelin mutfağında çalışıyor) iki kızlarını üniversiteye göndermeye yeterli değil. Conde, ilk tercihi olan üniversiteye gitmek istiyorsa, maddi destek için de bir yol bulması gerekeceğini biliyordu. İşte S.T.R.I.V.E. kulübünün amacı da bu: Okulundaki öğrenci grubu arasında eğitim ve burs olanakları hakkındaki farkındalığı arttırmak.

Bu tür zorluklara rağmen, Conde kendine acıyıp üzülmeyi reddediyor. Başarılı olmak ve ailesi, öğretmenleri, okulu da dahil olmak üzere, o güne dek kendisine emeği geçen herkese karşılığını vermek arzusunda. "Bu insanların hepsi gerçekten iyi birşeyler yapmamı istiyorlar. Onları hayalkırıklığına uğratamam. Üniversiteye gitmek ve sonunda herşeye değdiğini görmek istiyorum" diyor Conde. " Bir noktada, okul paramı ödemek için babamın iki işte birden çalışması gerekti. Benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi onlara göstermek istiyorum."

Okul dersleri (birkaç seçmeli yüksek öğrenim dersi de dahil) ve müfredat dışı aktivitelerin ağır yüküne rağmen, Conde ortaöğretimdeki dört yıl boyunca mükemmel notlar almayı sürdürdü. İki dil biliyor. Yani, hem İspanyolca ve İngilizcesi çok iyi hem de konuşma dilinde Fransızcası oldukça akıcı. Son sınıfta da – sırf seviyor diye – seçmeli olarak matematik dersi aldı. Üstün akademik başarısı sayesinde, Conde prestijli iki bilimsel onur kuruluşuna kabul edildi: California Burslu Öğrenim Federasyonu *(California Scholarship Federation)* ve Ulusal Onur Derneği *(National Honor Society).*

Çabaları takdir gördü. Çok sayıda toplum hizmeti ödülü ile Spartan Ödülü (üstün akademik başarısına karşılık okul mezununa verilen en yüksek onur ödülü) de dahil olmak üzere, çeşitli ödül ve burslar alan Conde, okuluna ve yaşadığı topluma derin bir bağlılık gösterdi. Yaptıklarının herkes tarafından takdir edilmesi arzusu değil onu bu şekilde davranmaya iten. "Toplum hizmeti son derece tatmin edici bir çalışma," diyor Conde. "Birinin yaşamında gerçekten fark yaratacağını bilmek."

Ders yılı boyunca böyle yoğun bir zaman çizelgesi ile Conde'nin bitkin düşeceği ve artık bütün yaz yatıp televizyon seyretmeye hazır olduğu düşünülebilir. Ancak, Conde başarılarının üzerine yatacak biri değil. Mezun olduktan sonraki ilk yaz, iki işte birden – haftada toplam altı gün – çalıştı ve sonbaharda açılacak üniversite için ders kitaplarının parasını biriktirdi. San Francisco Temyiz Mahkemesi'nde stajerlik yaptı. Aynı zamanda, yerel bir emlak ofisinde program asistanı olarak çalıştı. Birkaç burs da kazandı – bu burslar, San Francisco Üniversitesi (ilk tercihi olan özel bir üniversite)'ndeki okul ücretini ödemek için yeterliydi. Yine de, Conde ailesinin evinde yaşamaya devam ediyor. Böylece, ödeyeceği kiradan tasarruf ediyor ve toplum hizmeti çalışmalarıyla bağını koparmamış oluyor.

En önemlisi de, ebeveynlerinin yaşadıkları deneyimlerin Conde'yi şuna ikna etmesi oldu: Temel fırsatlar verildiği takdirde, çoğu kişi Birleşik Devletler'de birşeyler yapıp belli bir yere gelebiliyor. "Salvador'daki iç savaş döneminde kaçıp buraya geldiler," diyor Conde. "Herşeye baştan başlamak zorunda kaldılar. Onların buralara kadar gelip gerçekten birşeyler yapabildiklerini gördükten sonra … Beni ne durdurabilir ki? Başlarından geçenlerin benim şu an yaptıklarımdan çok daha zor olduğuna bahse girerim." Conde ailesinin öyküsünden sadece ilham alıp gurur duymakla kalmıyor; aynı zamanda iyi birşeyler yaparak fedakarlıklarını boşa çıkarmamak için de bir sorumluluk hissediyor. "Kazandıkları her kuruşu yiyecek ve giysi gibi ihtiyaçlarımızı karşılamak için harcamak zorunda kaldılar. Bu yüzden, bir kenara ayrılmış fazladan bir paramız yok" diyor Conde. "İyi bir işe girip ev almak istiyorum. Daha sonra da aileme yardım edeceğim. Çünkü bugüne dek benim için çok şey yaptıklarını hissediyorum."

Geçmişine bakarak, Conde'nin kendisine sağlanan fırsatları kullanıp ileride çok şeyler yapacağını söylemek mümkün

Megan A. Wong, *A.B.D. Dışişleri Bakanlığı, Uluslararası Bilgi Programları Dairesi'nde editör olarak çalışmaktadır.*

BOSTON LEGAL

"İLGİNÇ AVUKATLAR "

Neredeyse yasal: Bu avukatlar hem profesyonel hem de özel yaşamlarında kuralları çarpıtmak konusunda uzman.

Denny Crane ve Alan Shore TV dizisi *"Boston Legal"*daki Crane, Poole, ve Schmidt adlı hayali hukuk firmasında çalışan iki güçlü avukattır. Yakın arkadaş olmalarına rağmen genelde uzlaşmaları zor; çünkü neredeyse tartışmaya açık her konu üzerinde farklı fikirlere sahipler. Denny idam cezasından yana; Alan buna karşı çıkıyor. Alan'ın Irak savaşına karşı güçlü çekinceleri var; Denny ise arkadaşına bir keresinde sertçe şöyle demişti: "Ya bizimlesin ya da bize karşısın." Alan bireysel silahlanmanın kontrolünden yana; Denny ateşli silahlarla ilgili herhangi bir kısıtlayıcı yasal düzenlemeyi anayasal haklarının ihlali olarak görüyor. Kendi silahını ofiste tutan Denny, bazen iş arkadaşları ya da müşterilerle konuşurken silahını tehdit edercesine elinde sallayıp duruyor. Hatta bazen en olmadık nedenlerle tetiği çekmeye hazır gibi. Bir defasında kendini savunduğu iddiasıyla, mahkeme tarafından avukatı olarak atandığı bir müşteriye – ergenlik çağındaki bir gence tecavüz edip öldüren birini savunmak istemediği gerekçesiyle – ateş etmişti. Denny ve Alan siyasi sanıkların davalarında bile sonuçta birbirlerine tamamen zıt taraflarda yer aldılar. Alan davacı tarafın avukatı iken, Denny Massachusetts eyaletinden ayrılmak isteyen Concord kasabası davasında savunma tarafının avukatıydı.

Bununla birlikte, Denny ve Alan sadece tek bir konuda hemfikirler: Her ikisi de kadınlara duydukları "ilginin" karşılığını almaları gerektiğini düşünüyor. Denny müşterilere ve iş arkadaşlarına uygunsuz tekliflerde bulundu. Hatta kıdemli ortağı Shirley Schmidt'in görünümünde ve gerçek boyutlarında bir şişme bebeğe bile sahip. Alan ise firmadaki bazı iş arkadaşları ve avukatlık yaptığı bazı davaları yöneten bir hakimle bile ilişkiye girdi.

Uslanmaz hovardalıklarına rağmen, Alan ve Denny sonunda kendilerini birarada buldular. Denny'nin Alzheimer hastalığından muzdarip olduğunu düşündükleri safhada – ki kendisi ısrarla Deli Dana hastalığına yakalandığını söylüyordu – Alan ile evlenmeye karar verdiler. Alan, böylece Denny'in tıbbi bakımı ve mali işlerinin yönetiminde eş haklarına sahip olacaktı. Nikah törenlerini Yüksek Mahkeme Hakimi Antonin Scalia gerçekleştirdi.

— CHESTER PACH

ETİK SAVUNUCUSU

KAREN HOFSTEIN

Richard Beilin zamanının çoğunu masa başında müşterilerine ait dosyaları çalışarak geçiriyor – mahkeme salonunda olayları dramatize edip ortalığı karıştırarak değil.

Odadaki yanyana dizili, yerden tavana kadar uzanan kitaplıklarda elle işlenmiş deri ciltli, kalın kitaplar sıralanmış. Aralarında Amerikan Hukuku *(American Jurisprudence),* New Jersey Yasaları *(New Jersey Practice)* ve Örnek Ticaret Kanunu *(Uniform Commercial Codes)* gibi başlıklar da var. Konferans odasının tam ortasındaki uzun masanın etrafı bir dizi rahat görünüşlü sandalye ile çevrili. Masa başında oturan dost tavırlı, koyu kumral saçlı adam arkasına yaslanarak şunları söylüyor: "İnsanlara her zaman diyorum ki; 'Herkes her zaman yapması gerekeni yapsa, avukatlara ihtiyacınız kalmazdı'. Çünkü bir avukatın yaptığı her iş temelinde kişilerin yapmaları gerekeni yapmadıkları varsayımına dayanır. İşte bu yüzden, yazılı sözleşmeler yapmak zorundasınız. Yine işte bu yüzden, anlaşmazlıklar sonuçta hukuk davaları ile halledilir. Toplum daha karmaşık hale geldikçe, insanların güven duyabilmesi için [bu karmaşayı] yeterince anlayan kişilere ihtiyaç duyarsınız."

Richard Beilin 20 yıldır New Jersey eyaletinde avukatlık yapıyor. Rutgers Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra, hukuk dalında lisansüstü derecesini Washington Üniversitesi'nden aldı. Halen Morristown'daki Wacks & Hartman adlı hukuk firmasında çalışıyor.

Boston Legal adlı TV dizisindeki Crane, Poole, and Schmidt hukuk firmasında her an herşey mümkün.

1715 yılında kurulan Morristown kasabası, Bağımsızlık Savaşı (1775-1783) sırasında bir dönem General George Washington'un merkez karargahı olarak Amerikan tarihinde özel bir yere sahiptir. Viktorya dönemi mimari tarzına sahip evleri, ofis binaları, mağazaları, ve restoranlarıyla bu kasaba, günümüzde oldukça sakin bir toplumu barındırıyor. Morristown, ilçe hükümet merkezi olarak, ayrıca her gün büyük adliye binasında yoğun bir koşuşturmaya da sahne oluyor.

Sinema filmleri ve televizyon dizileri ile gerçek avukatlığın nasıl karşılaştırılabileceği sorulduğunda, Beilin gülerek şunları söylüyor: *"Ally McBeal* [bir televizyon dizisi]'i izlediğimde çileden çıktım. Çünkü müşteri bir gün büroya geliyor ve hemen ertesi gün mahkemeye çıkılıyor." Oysa gerçekte durumun çok farklı olduğunu söylüyor Beilin. Bir hukuk davasının mahkemede yargılanma sürecinin başlaması için aylar ve hatta bazen yıllar bile geçebilir. "Mahkeme önüne çıkan tanıdığım pek çok avukat yılda bir-iki davadan fazlasına bakmaz," diyor Beilin.

Beilin yasalar önünde ayakta.

Ayrıca, davanın mahkemede görülmeye başlanması için avukatların adliyede bekleyerek geçirdikleri zaman sinema filmleri ve televizyon dizilerinde nadiren doğru şekilde yansıtılıyor. “İflas mahkemesinde çok işim olduğu günleri hatırlıyorum da...” diyor Beilin. “Sabah saat 9:00’da adliyeye gitseniz de dava dilekçeniz listede hiç abartmasız 115. sırada olabilir. Davanızın görülmesi için mahkeme salonuna çağrılmadan önce orada oturup üç buçuk saat bekleyebilirsiniz. Bu nedenle, yanımda daima başka dava dosyaları ya da okuyacak birşeyler getiririm. Fakat, [televizyon dizilerinde] birinin yapacak hiçbir şeyi olmadan üç saat beklediğini asla göstermiyorlar. Mahkeme salonunda olmadığın sırada, arada boş geçen süreyi göstermezler.”

Beilin, işinin genelde ihtilaf halindeki taraflar ile ilgili olmaması nedeniyle, bugünlerde çok nadiren mahkeme salonuna gitmek durumunda kaldığını söylüyor. Zamanının çoğunu ev sahipleri dernekleri (apartman blokları yönetim kurulları da dahil) ve yerel yönetim birimlerinin çıkarlarını temsil etmekle geçiriyor. Kasaba/kentler için daha sonra yasa haline gelecek tüzük ve yönetmelik taslakları yazıyor. Ayrıca, bu düzenlemelerin uygulanması sonucunda ortaya çıkan günlük sorunlarla da ilgileniyor.

Avukatlar müşterilerini doğru dürüst savunabilmek için dağ gibi üstüste yığılı evrakları incelemek durumundalar.

Geceleri yapılan belediye meclisi toplantılarına katılmak da Richard Beilin’in çok zamanını alıyor. Herhangi bir yönetmelik teklifinin sunulmasından sonraki bir ay içinde, kabul edilip edilmeyeceğine dair meclis oylamasına geçilmeden önce kamuya açık duruşmalar yapılır. Beilin, bir sokaktaki hız limitinin değiştirilmesiyle ilgili bir yönetmeliğin ele alındığı duruşmalara “ne kadar çok kişinin katıldığını görseniz şaşarsınız” diyor.

Beilin, “İnsanları günlük yaşamda etkileyen [yasalar] yazıyorsunuz. … İşte demokrasinin kök noktası budur.” Ve şunları ekliyor: “Meclis toplantılarında herhangi biri için en önemli sorunun ne olduğunu görürsünüz. Bu sorun gerçek anlamda dile getirilir ve dinlenir. Meclis üyeleri insanların – mesela, yangından koruma hizmetleri için sokak yolu erişimi gibi – sorunlarını ele alıp çözmeye çalışırlar.

“Aslında, kurul ve konsey üyelerinin çoğunun gönüllü olduğu gerçeğini seviyorum. Bu çoğunlukla nankör bir iş, ama ellerinden gelenin en iyisini yapabilmek için gerçekten büyük çaba gösteriyorlar. Hemen hepsi son derece dürüst insanlar. Basmakalıp gelebilir ama insanlara yardım etmek gerçekten hoş bir duygu.”

Beilin, bireylerin ihtiyaçlarını temsil ederek, kendisinin de büyük bir kişisel tatmin yaşadığını sözlerine ekliyor. Ve, 15 yıl önce kendisine minnettarlığını ifade eden bir müşterisiyle ilgili özel bir anısını şefkatle hatırlıyor: “İflas yasası üzerinde çalıştığım dönemde, bir müşteri arayıp, ‘Dün gece aylardan beri ilk kez iyi bir uyku çektim. Teşekkürler,’ demişti.”

Richard Beilin, “önemli şeyler ile önemsizleri birbirinden ayırt edebilme yeteneği”nin iyi bir avukat olmak için vazgeçilmez bir özellik olduğunu düşünüyor. “Ne zaman haklı olduğunu bilmek ve bunda ısrar etmek önemlidir. Ancak, ne zaman haksız olduğunu bilmek ve insanlara neden haklı ya da haksız olduklarını anlatabilme yeteneğine sahip olmak da önem taşır,” diyor Beilin. “Bir avukat çoğu kez müşterisine mahkeme sonunda 1 milyon dolarlık yargı kararı kazandıracağını söyleyecektir, ancak daha sonra 30 bin dolarlık anlaşma teklifini kabul etmesi için ikna etmek durumunda kalacaktır. Çoğu zaman davayı çözüme kavuşturmanın önündeki en büyük engel; müşterinizin beklentilerini nasıl yöneteceğinizi bilememektir.” Ve ekliyor: “Sonuçta temsil ettiğiniz insanları gerçekten önemsemek zorundasınız.”

Beilin, avukatlık etiği yerel komitesinin bir üyesi olarak, etik konuları üzerinde de oldukça önemli çalışmalarda bulunuyor. “Bir müşteriye danışmanlık hizmeti verirken sadece hukuki konuları değil, – ekonomik ya da ahlaki – diğer konuları da kapsayacak şekilde düşünebilirsiniz.”

Cep telefonu çalıyor; zil ayarı “İyi, Kötü, ve Çirkin” *(The Good, the Bad and the Ugly)* adlı klasik bir İtalyan Western filminin müziğine ayarlanmış. Beilin eşinden gelen telefonu yanıtlamak için izin istiyor. 19 yıldır lise aşkı Lorraine ile evli. 13 yaşında Katie ve 10 yaşında Sam adlı iki çocuklarıyla, Morristown’da yaşıyorlar. Ailesine düşkün bir eş ve baba olan Beilin, “Sam’in beyzbol maçlarına gitmenin dünyada en sevdiği şeylerden biri” olduğunu söylüyor. Kızı Katie ile ilgili olarak ise gururla, “O mükemmel bir öğrenci ve her alanda pek çok yeteneğe sahip harika bir çocuk,” diyor.

Beilin, “koyu bir beyzbol taraftarı” olarak, New York Yankees takımını tutuyor. Eski bir İngilizce bölümü öğrencisi olarak da, geceleri sık sık – “büyük, şişman Rus romanları” olarak tanımladığı – 19. yüzyıl eserlerini okuyarak gevşiyor. Ayrıca, eski filmler üzerine ansiklopedik bilgiye sahip tam bir sinema tutkunu. Favori filmleri arasında; E.T., Kıyamet *(Apocalypse Now),* Yılın Kadını *(Woman of the Year),* Mame Hala *(Auntie Mame),* ve Şahane Hayat *(It’s a Wonderful Life)*’a kadar uzanan bir çeşitlilik görülüyor.

Bu filmlerin sonuncusu Beilin için özellikle uygun bir seçim. Çünkü (Jimmy Stewart tarafından oynanan) George Bailey karakteri ile arasında pek çok benzerlik var. Her ikisi de kendilerini ailesine ve işine adamış; toplumdaki insanların yaşamlarını daha iyiye götürmek adına uğraş veren azimli kişilikler.

Karen Hofstein, *New York’ta yaşayan bir yazardır.*

NOTORIOUS

"SABIKALI RAPÇİ"

Notorious B.I.G.'in kısa, sansasyonel, ve sıkıntılı bir yaşamı oldu.

Notorious B.I.G. rap müziğinin en büyük sanatçılarından biriydi. Notorious *(Kötü Şöhret)* adlı film onun kısa, sansasyonel, ve sıkıntılı yaşam öyküsünü anlatıyor. Asıl adı Christopher Wallace olan "Biggie", New York'un Brooklyn semtinde yoksul bir mahallede büyüdü. Annesi öğretmendi. Oğlunu tek başına büyütürken, yaşamına bir yön çizip ona disiplin vermeye çalıştı. Fakat genç Christopher, iyi bir öğrenci olmasına rağmen, okulda kalırsa asla çok başarılı olamayacağına karar vermişti. 1980'li yıllarda genç delikanlı, sokaklarda krek kokain satan bir dolandırıcı haline geldi. Hip hop tarzı giysiler ve gösterişli takılar almak için parası vardı, ama sorunlarla dolu bir yaşam sürüyordu. Kız arkadaşı hamile kaldı, ve annesi bir uyuşturucu satıcısı olduğunu öğrendiğinde onu evden kovdu. "Annemin olmamı istediği gibi bir adam değilim," diyordu filmde.

Wallace daha sonra uyuşturucu satmakla suçlanarak hapse girdi. Kızı doğduğunda demir parmaklıklar ardındaydı. İçindeki hüsranı bir deftere yazdığı kafiyeli sözcüklerle dile getirdi. Wallace, hapishaneden çıktıktan sonra bu şiirleri kullanarak bir plak sözleşmesi yaptı. 1.80 m.'lik boyu ve 136 kiloluk iri cüssesinden esinlenerek, ilk yıllarda sahne adı olarak Biggie Smalls *(Küçük Dev)*'ı kullandı. Daha sonra, kendini Notorious B.I.G. *(Kötü Şöhretli Dev)* olarak adlandırdı, ve 1994 yılında "Ready to Die" *(Ölmeye Hazır)* adlı ilk müzik albümünü piyasaya çıkardı. Albümdeki rap şarkıları arasında "Suicidal Thoughts" *(İntihara Meyilli Düşünceler)*, "Me and My Bitch" *(Ben ve Kaltağım)*, ve "Who Shot Ya?" *(Seni Kim Vurdu?)* gibi parçalar bulunmaktadır. Bu rap şarkıları koyu bir şiddet ve açık bir cinsellik içeriyorlardı. Buna rağmen, kentin iç mahallelerindeki sokak yaşamını iyi yakalayıp yansıttıkları için, çoğu eleştirmen ve hayranların beğenisini kazandılar.

Artan para ve şöhret pek çok sorunu da beraberinde getirdi. Biggie, rap sanatçıları arasında giderek şiddetlenen bir kan davasına karıştı. Biggie'nin cinayetle ilişiği olduğu ima edilmemesine rağmen, bir diğer ünlü rapçi Tupac Shakur Eylül 1996'da Las Vegas'da silahla vurularak öldürüldü. Biggie, ölüm tehditlerine rağmen, yeni albümünü tanıtım amacıyla Los Angeles'a gitti. 9 Mart, 1997'de, arabasıyla giderken kurşun yağmuruna tutuldu ve yaşamını yitirdi. Öldüğünde sadece 24 yaşındaydı. Yaşamını konu alan film, Biggie'nin yasını tutan sadık hayranlarının onun yaşamını övgüyle andıkları sahneler ile son buluyor. Çünkü o, "hiçbir hayalin erişilmeyecek kadar büyük olmadığını" ispatlamıştı. İki hafta sonra, ikinci albümü piyasaya sürüldü. Albümün adı "Life After Death" *(Ölümden Sonra Yaşam)* idi.

— CHESTER PACH

SES PERDESİNDE MÜKEMMEL AYAR

BRIAN HEYMAN

Juilliard öğrencileri Robyn Quinnett ve Benjamin Harris klasik müzikte başarılı olmak için disiplin ve sonsuz pratik gerektiğini biliyorlar.

Benjamin Harris sahnede Sphinx Senfoni Orkestrası önünde yerini aldı. Elindeki yayı büyük kontrbasın tellerine koydu, ve 2009 Sphinx Yarışması'nın son konseri için Detroit Orkestra Salonu'nda toplanmış kalabalık izleyici kitlesine bir konçertodan bir bölüm çaldı. Robyn Quinnett ise, birkaç gün sonra Michigan'daki başka bir salonda – Ann Arbor'daki Rackham Auditorium'da – yarı finallerde sahneye çıkmıştı. Elindeki yayı kemanın tellerine koydu ve jüri heyeti önünde çaldığı müziğin huzur veren sesi salonu doldurdu.

21 yaşındaki bu iki genç, New York kentindeki, son derece seçici ve prestijli drama, müzik ve dans okulu Juilliard'da müzik bölümü öğrencileridir. Harris ve Quinnett, yaylı çalgılar çalan Afro-Amerikalı ve Latin sanatçılar için *Sphinx Organization* tarafından her yıl düzenlenen bir yarışmaya katılıyorlardı. Bu yarışma, genç azınlık müzisyenlerini geliştirmek ve klasik müzik sanatçıları arasındaki çeşitliliği artırmak amacını güden kurumun daha geniş çaplı programının bir parçası idi. Ülkenin her tarafından pek çok genç müzisyen, seçmeler için doldurdukları kasetleri yolladılar. Ancak, aralarında Harris ve Quinnett'in de bulunduğu sadece 18 kişi yarı final için seçildi.

Harris yarışmanın son etapına kadar çıkıp, jüri heyeti

tarafından üç finalist arasından ikinci seçildi, ve böylece kendi ününü arttırmak yolunda ilk adımı attı. Yarışma sonunda $5,000 ve bir cam ödül ile evine döndü. Aynı yıl daha sonra Juilliard'da okurken geriye bakıp o günleri anımsayan Harris, "Kesinlikle tam bir heyecan fırtınasıydı," diyordu. "Arkamda iyi bir orkestra ile çalmak olağanüstü bir duyguydu. Asıl önemli olan da buydu. O anda ödül falan umurumda değildi. Finallere kadar çıkmak yeterince iyiydi zaten."

Quinnett de finallere çıkmayı isterdi tabii, ve tekrar da deneyebilir. Ancak o da okula dönüp, geriye baktığında, yarı finaldeki performansı ile ilgili hiçbir pişmanlık duymadığını söylüyordu. "Tek bir şeyi bile değiştirmezdim," dedi. "Yarışmalar matrak aslında. Pek çoğuna katıldım. İyi bir etki bırakmak için elinden geleni yapmak ve iyi gününüzde olacağınızı ummak zorundasınız. Benim için iyi bir gündü. Jüri üyelerinin yorumlarından çok şey öğreniyorsunuz."

Harris ve Quinnett gelecekte yaşamlarını klasik müzik ile kazanmak istiyorlar. Aldıkları dersleri, yeteneklerini, ve müzik tutkularını başkaları için çalarak kullanmak arzusundalar. Müziğe ve çaldıkları enstrümanlara kalben bağlanmamak ellerinde değil. "Kulağa güzel gelen sesler insanları mutlu eder. Ben de insanları eğlendirmeyi çok seviyorum," diyordu Quinnett. "İnsanların keyif aldığını görmeye bayılıyorum. Müzik, genelde, sizi yaşamın tüm pürüzlerinden

Zirveye çıkan yolda mücadele ediyor: Notorious B.I.G. kalabalık izleyici grubu önünde ödülünü kaldırırken komik mimikler yapıyor.

"Müzik ... sizi yaşamın tüm pürüzlerinden uzaklaştırır," diyor Quinnett. Henüz altı yaşında iken piyano eğitimine başladı ve daha sonra keman çalarak müziğe devam etti.

Harris inatçı bir azimle müzikal anlamda mükemmellik peşinde koşuyor. Henüz 21 yaşında, ama rüyalarını gerçekleştirmek için gereken yetenek ve hırsa sahip.

uzaklaştırır. Zihninizi temizler. İyileştirici etkisi büyüktür. Keman ise gerçekten etkileyici bir anlatım sesine sahiptir."

Quinnett, kemana geçmeden önce, henüz altı yaşında piyano çalmaya başlamıştı. Harris ise; çocukken nabzı biraz daha hızlandıran, titreşimli bir müzik istiyordu. Kısa bir süre Florida ve Ohio'da yaşamış olmasına rağmen, Veracruz, Meksika'daki Xalapa kentinde doğdu ve çocukluğunun büyük bir kısmını orada geçirdi.

"Annem aklıma klasik müziği sokup beni operalara götürmeye çalıştı, ama bunların hiçbiriyle uğraşmak istemiyordum," diyordu Harris. "Anlamıyordum ki. Aşırı ciddiydi. Yerimde kıpırdamadan iki saniye bile duramıyordum." İşte bu nedenle, 10 yaşındayken elektrikli bas gitarı eline almış. 13 yaşındayken de, yeni rock grupları ile gece kulüplerinde çalarak para kazanmaya başlamış. Ancak zamanla, caz müziği de dahil, diğer müzik türlerini araştırmış ve 16 yaşında müzikte yeni bir yöne doğru adım atmış. "Kontrbas çalmaya, ve yoğun şekilde klasik müzik dinlemeye başladım," diyor Harris. "Geri kalan yaşamımda yapmak istediğim şeyin bu olduğunu farkedivermiştim."

Okul ücreti uygun olduğu için, The Instituto Superior de Musica del Estado de Veracruz'da iki yıl müzik okudu. "Annem o müzik okuluna gitmem için beni teşvik ediyordu. Çünkü çalacağınız müzik entrümanlarını size ücretsiz olarak veriyorlardı," diyordu Harris. "Enstrümanları alacak paramız yoktu. Ben de, 'Vay, kontrbas da bayağı pahalı. Bu avantajdan yararlanmalıyım,' diye düşündüm."

Kariyer olarak müziği seçmesi sürpriz değildi. Harris müzisyen bir aileden geliyor. Annesi Cecilia Ladron de Guevara, Veracruz'daki konservatuarda şan öğretmeni. Aynı üniversitenin korosunda yer alıyor, ve yılda bir kez bir operada sahneye çıkıyor. Amerikalı babası Arlan Harris, Kuzey Teksas Müzik Okulu *(North Texas School of Music)*'na gitmiş. Halen New York kentinde piyano teknisyeni olarak çalışıyor. Eskiden caz gruplarında davulculuk yapar, senfoni orkestrasında vurmalı çalgılar çalarmış.

Benjamin Harris, New York'a gelerek Juilliard'da seçmelere katıldı. Burs kazandı ve şimdi okuldaki üçüncü yılında.

"Profesyonel anlamda gelecekteki hedefim önce bir orkestrada iş bulmaya çalışmak," diyordu Harris. "Böylece sabit bir gelir elde etmiş olacağım. Ardından, solo performanslara devam ederek bu alanda da kariyer edinmek istiyorum. Bir orkestrada solo sanatçı olmayı seviyorum. Sanırım bir süre daha Birleşik Devletler'de kalıp dünyanın her köşesinden gelen büyük müzisyenlerle birlikte çalmayı isterim."

Quinnett, sonraki birkaç yılı bir asker ailesinin çocuğu olarak geçirdi. Texas ve Tennessee gibi pek çok eyalette bir askeri üsten diğerine sürüklenip durdu. Daha sonra North Carolina'ya döndü ve iki büyük tutkusuna daha fazla zaman ayırabilmek için internet üzerinden ortaöğrenim dersleri aldı. Kemanın yanısıra, patende de yeteneğini ispat etti ve artistik patinaj dalında yarışmalara katıldı. Birleşik Devletler Artistik Patinaj Derneği *(U.S. Figure Skating Association)* tarafından düzenlenen yarışmalarda kendi yaş grubunda dokuz altın ve bir gümüş madalya kazandığını söylüyor. "Paten kayarak harika zaman geçirdim," diyor Quinnett. "Atletik uğraşlardan daima hoşlanmışımdır."

Fakat, 15 yaşındayken tüm enerjisini müziğe odaklamak üzere paten kaymaktan vazgeçmek zorunda kaldı. "İkisi arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Çünkü her ikisini de aynı derecede ciddiye alamazdım," diyordu. "Kemanı çok daha fazla seviyordum."

2006 Sphinx Yarışması'nda Gençler Kategorisi'nde yarı finallere çıktıktan sonra, keman eğitimi için bir yıllığına Georgia'ya gitti. Ardından tek başına yaşamak üzere New York kentine geldi. Ve sonunda, Juilliard'da seçmelere katıldı. Okula kabul edilmek onun için herşey demekti. "Yeniden doğmak gibiydi," diyordu Quinnett. "Bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi." Şu anda okuldaki ikinci yılına devam ediyor. Ve, profesyonel olarak çalmayı ve muhtemelen ilerde bir gün de eğitmenlik yapmayı düşünüyor.

"Seçenekler gökyüzü gibi sınırsız," diyor Quinnett. "Solo performans fırsatlarından yararlanmayı çok isterim. Oda müziğine de bayılıyorum, ama tam anlamıyla uyuşmanız gereken bir grupta yer almak zor bir iş. Birkaç kişiyle aynı anda evli olmaya benziyor bu. Gerçekten birlikte çalışmak isteyeceğim kişileri bulmayı, ve kiminle neyi çalmak istediğime karar verecek kadar yaratıcı özgürlüğe sahip olmayı ümit ediyorum. Bu durumda, solo sanatçı sırasında oturmak zorunda kalacaksınız demektir. Bu alanda başarılı olup olamayacağınızı belirleyecek pek çok faktör var. Fakat, sıkı çalışırsam, bazen sonuç şaşırtıcı olabiliyor. Ancak, zaman içinde küçük adımlarla ilerlemek gerekiyor sanırım."

"Başarımı gerçekte ne kadar ünlü olduğum ya da ne kadar fazla para kazandığım ile ölçmem. Fakat, halk tarafından beğenilmeyi kesinlikle isterdim. İnsanların beni dinlemek istemelerini arzu ederdim. Ancak o zaman gerçekten değerli bir şey yapıyorum demektir."

*New York civarında 27 yıldır spor yazarlığı yapan **Brian Heyman**, bu alanda çok sayıda ulusal ve bölgesel gazetecilik ödülünün de sahibidir. Merkezi White Plains, New York'da bulunan Journal News (Gannett Yayıncılık kuruluşuna ait) adlı günlük gazetenin yazar kadrosunda çalışmaktadır. Ayrıca, the New York Times ve the Associated Press için serbest gazetecilik de yapmaktadır.*

DESPERATE HOUSEWIVES

"KOMŞUNU SEV"

Herşeyi paylaşıyoruz – eşlerimizi bile.

Umutsuz Ev Kadınları isimli televizyon dizisindeki tüm ana karakterlerin oturduğu Wisteria Lane adlı sokak, Fairview şehrinde tipik bir banliyö mahalesinin etrafını çevreliyor. Evler geniş ve rahat, bahçeler yemyeşil, ve komşular da... işte öylesine komşuluk ediyor. Daha önce boşanmış olan Susan Mayer komşusu Mike Delfino ile evlenip boşandı, sonra onunla tekrar evlendi. Arada Susan'ın eski dostu ve komşusu Katherine Mayfair, Mike ile birlikte yaşamaya başladı. Tam evliliğe hazırlanırken Mike aniden tekrar Susan'a dönmeye karar verdi. Mike'ın, ayrıca Susan ile evlenmeden önce romantik ilişki yaşadığı Edie Britt ile sıkı komşuluk ilişkisi de sürmekte. Edie'nin ise daha önce Susan'ın boşanmış olduğu kocası ile ve diğer bir komşusu Carlos Solis (Solis'in iki evliliği arasında – ki her ikisinde de komşu Gabrielle Solis le evlenmişti) ile aşk ilişkisi oldu.

Wisteria Lane, yaşamın güvenli ve tehlikesiz geçtiği sakin bir sokak gibi görünür. Ancak, arada bir kazalar – ya da daha beter olaylar – meydana gelir. Dizinin ilk bölümünde Mary Alice Young intihar etti. Komşusu Rex Van de Kemp ise, eczacısının, karısı Bree'ye aşık olup da Rex'in kalp hastalığı için kullandığı ilaçların dozu ile oynaması sonucu erken yaşta vefat etti. Bir noktada Susan yanlışlıkla Edie'nin evinde yangın çıkardı. İntikam almak isteyen Edie de aynı şeyi Susan'ın evine yaptı. Bree'nin ikinci kocası Orson Hodge, kasten Mike'a arabasıyla çarptı ve ağır yaraladı. Daha da kötüsü, Edie bir araba kazasında hayatını kaybetti. Bu arada mahalleyi harap eden kasırgada Carlos ciddi bir şekilde yaralandı ve senelerce kör kaldı.

Wisteria Lane'de oturmanın tüm cazip yönlerine rağmen, mahalle sakinlerinden bazıları zaman zaman zorunlu ayrılıklar da yaşadı. Örneğin, Carlos bir saldırı olayında suçunu kabul edince hapis cezasına çarptırıldı. Orson, Mike'a arabayla çarptığını itiraf ettikten sonra hapse girdi. Mike da Fairview'a taşınmadan önce zaten adam öldürme ve uyuşturucu ticaretinden dolayı hapis yatmıştı. Şimdiyse, bütün bu eski sabıkalılar topluma karşı borçlarını ödemiş olarak, Wisteria Lane'de "tipik" banliyö yaşamlarını sürdürüyorlar.

— CHESTER PACH

KENDİ DESTEK AĞLARI

JOSHUA K. HANDELL

Katarina Podlesnaya büyükannesiyle şefkat dolu bir an paylaşıyor.

19 yaşındaki Katarina "Kate" Podlesnaya karma bir aileden geliyor. Henüz reşit olmamış 11 milyon Amerikalı vatandaşı gibi, Kate bir biyolojik, bir de üvey ebeveyn ile birlikte yaşıyor. Ancak Kate'in ailesi, fazlasıyla Amerikalılara özgü bir anlamda karma nitelik sergiliyor: Aile bireyleri farklı ülkelerden gelen göçmenleri temsil ediyorlar. Podlesnaya ailesinin bir yarısı Ukrayna'da, diğer yarısı ise Rusya'da doğmuş. Şimdi ise hep birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyorlar.

1993 yılında Rusya'dan A.B.D.'ye göç eden Kate'in annesi Marina, ilk önce Baltimore, Maryland'a yerleşmiş. Ardından Washington D.C. civarına taşınmış. Ukrayna doğumlu Yuri Nashkin ve kızı Natalya ile, ülkenin başkentine birkaç mil uzaklıktaki Potomac, Maryland'a geldiğinde tanışmış. Nashkin'ler de Amerika'ya 1993 yılında gelmişler. Kate, vizesini aldıktan sonra, 2001 yılında Birleşik Devletler'deki annesinin yanına gelmiş. Aile, bazen farkedilen, belli belirsiz aksanlarıyla Doğu Avrupa'da yaşamın artıları ve eksileri ile ilgili anılarını ve yeni vatanlarına dair izlenimlerini bizlerle paylaşmaya oldukça istekli.

Amerikalıların Ruslarla ilgili önyargılarının bir kısmını – "Siberya dünya yüzündeki en kötü yer, biz çok votka içiyoruz, hepimiz KGB ya da mafya üyesiyiz…"

Banliyöde günah. Umutsuz Ev Kadınları'nda "komşuluk" olgusu netameli çağrışımlar içeriyor.

– sıraladıktan sonra, Marina ile Yuri'nin gözleri yaşarıyor; kendi Amerikan rüyalarına erişmek adına geride bıraktıkları sevdikleri ile ilgili anılarına dalıyorlar. "Kiev'e geri dönmek için içimde nostaljik bir dürtü var" diyor Yuri efkarlı bir şekilde. "İyi dostlarımın hepsi hala orada yaşıyor. Fakat Marina'nın işi nedeniyle buradan uzun süre ayrılmamız zor oluyor."

Katarina'nın ailesi "Amerikan Rüyası"nın iki ayrı versiyonunu yaşamış: Sadece Birleşik Devletler'e gelip konforlu bir hayat tarzına geçmekle kalmamışlar, ayrıca sıfırdan bir iş kurup geliştirmişler. Marina, Washington'un çok yakınında bir kuaför salonu sahibi ve işletmecisi. Ailesinin desteği ve Birleşik Devletler'in sunduğu fırsatları sonuna kadar değerlendirme kararlılığıyla, müşteri portföyünü birkaç yakın arkadaştan

Geniş Podlesnaya ailesi bir sofra etrafında toplanıyor. Bu Ukrayna ve Rus göçmenleri eski memleketlerinin gelenek ve değerlerini Birleşik Devletler'deki yeni yaşamlarına entegre ediyorlar.

Burada birbirini sırtından vurmak yok.
Podlesnaya'lar aile birliği kavramına güzel bir örnek.

geniş ve sadık bir müşteri tabanına dönüştürmüş.

"İnsanların Sovyet Rusya'dan ve günümüzdeki Rusya'dan sanki bambaşka iki ülkeymiş gibi bahsettiğini duyuyorum" diyor Marina."Pek çok şeyin değişmiş olduğu doğru, ancak burada her alandaki fırsat eşitliği orada hala yok. Pek çok yönden Sovyet dönemi kadar kötü değil, ancak burada ulaştığım başarıya Rusya'da ulaşmam neredeyse imkansız olurdu."

Ekonomik açıdan kendini güvende hissetmek, yine de uzaklarda kalan arkadaşların veya birbirinden ayrı düşmüş akrabaların yerini tutmuyor. Melankolik hafif bir sızıyı bizimle paylaşan Marina, konuya ihtiyatlı yanaşmayı sürdürüyor: "Her Cumartesi akşamı (Rus) aile dostlarımızla biraraya gelip bir-iki şişe votka içiyor, Amerikan politikasını tartışıyoruz. Bu gelenek, Yuri A.B.D.'ye geldiğinden beri sürüyor. İşte bu Cumartesi akşamları sayesinde hayatımızda eksikliğini hissedebileceğimiz "Rus yönümüz" de beslenmiş oluyor."

İnsanın doğduğu ülkeden ayrılması daima zordur; orada büyüdükten sonra ayrılmak, bir kariyer edinmek, ve bir aile kurmak ise daha da zor. Ancak Yuri ve Marina, kendileri ve daha da önemlisi, çocukları için; dünyanın bir ucundan diğerine taşınıp Amerika'da herşeye yeniden başlamanın güçlüklerini kat be kat aşan avantajlar gördüler. Her ne kadar Birleşik Devletler'de göçmenlik deneyimi her zaman refaha giden kolay bir yol olmasa da, Yuri, Marina, Natalya ve Katarina'nın yeni vatanlarında kurdukları yeni aile, olağanüstü başarılı oldu.

"En basit ifadeyle, A.B.D.'de hayat, eski Sovyet Bloku'ndakinden daha kolay, " diyor Yuri. "Sovyet döneminde, biz büyürken, okul malzemelerinden tutun da ekmeğe kadar herşeyin yokluğu çekilirdi." "Belki votka hariç" diye lafa karışıyor muzip bir gülüşle Marina. "Evet, tabii, belki o hariç" diye itiraf ediyor Yuri, sırıtarak. "İş bulmak ve başarılı bir ilerleme kaydetmek tamamen [Komünist] Parti ile ilişkilerinize bağlıydı."

Marina, usta bir pilot olan ve Komünist Parti'ye katılmayı reddettiği için defalarca terfi fırsatını kaçıran babasının hikayesini anlatıyor. Onun açısından Amerika'ya göç etmek, kendi kızı için ekonomik güvence ve eğitim fırsatları ile dolu bir gelecek sağlamak demekti. Kate'in üvey kızkardeşi Natalya da, babası onu aynı sebeplerle Birleşik Devletler'e getirdiğinde, henüz dokuz yaşındaydı.

Televizyonda Amerikan aileleri genelde şımarık ergenlerin ve "umutsuz ev kadınlarının" yuvası olarak yansıtılsa da, Podneslaya ailesi kültürlerarası güçlü bağların, derin bir iş ahlakının, ve önceliğin (tercihen dünya çapında bir üniversitede) iyi bir eğitime verildiği bir betimlemenin daha doğru olacağı kanısındalar. "Kadın-erkek eşitliğini" Amerika ile Rusya arasında önemli bir fark olarak tanımlayan Kate, annesinin tutarlı bir şekilde "eğitime son derece önem verdiğini" doğruluyor.

"Mantıklı da." diyor Kate. "Ebeveynler A.B.D.'ye çocuklarına daha bir eğitim vermek için geliyorlar. Onların çocukları olarak, bizim de çok çalışmamız ve bu fırsattan mümkün olduğunca yararlanmamız gerekir." Kate, söylemine uygun olarak, Michigan Üniversitesi'nin prestijli Ross İşletme Okulu *(Ross School of Business)*'nda işletme dalında eğitim görüyor. İleriye yönelik olarak, "özgürler ülkesi" dediği Amerika Birleşik Devletleri'nde, pazarlama ve halkla ilişkiler alanında kariyer yapmayı planlıyor.

"A.B.D. bizi çok sıcak karşıladı, ve bunun için minettarız" diyor Natalya, hem kendi hem de üvey kardeşi adına. Amerika da minettarlık içinde. Kate'inki gibi göçmen aileler, Amerikan aileleri ile ilgili basite kaçan, basmakalıp klişeleri yıkıyor. Skandallardan ve bencillikten uzak Yuri ve Marina, kimilerinin gayet sıradan diye değerlendirebileceği bir orta sınıf yaşamına ulaşmak için büyük özverilerde bulunmuşlar. Ancak, çocukları için yarattıkları ve özledikleri fırsatlar olağanüstü. Ve onlar; her ırk, renk ve öğretiden gelen yeni Amerikalılar başta olmak üzere, herkes için A.B.D.'nin bir fırsatlar ülkesi olduğunu bizlere hatırlatıyorlar.

***Joshua K. Handell** 2009 yılının yaz aylarında Uluslararası Bilgi Programları Dairesi'nde stajyer olarak görev yaptı. Halen Ann Arbor'daki Michigan Üniversitesi'nde eğitim gören Handell, lisansüstü diplomasını Gerald R. Ford Kamu Politikaları Okulu'ndan almayı planlıyor.*

MONTGOMERY BURNS

"BANA PARAYI GÖSTER"

Manyak milyoner: Montgomery Burns'ün gözü paradan başka bir şey görmüyor.

Korkunç karakterlerle dolu bir film seyrettikten sonra, Homer Simpson oğlu Bart'ı teskin etmek için "Gerçek hayatta kimse o kadar kötü değildir" diyordu. Olmayabilir; ancak Simpson'ların yaşadığı Springfield'de, kötülük yapmaya bayılan Montgomery Burns isimli bir adam var. Burns, *"The Simpsons"* adlı TV dizisindeki Springfield Nükleer Elektrik Santrali'nin milyarder sahibi. Gücünü ve servetini arttırmak için yapmayacağı hiçbir şey yok. Springfield İlköğretim Okulu'ndan yakıt çalıyor. Springfield tamamen kendi elektrik santraline bağımlı kalsın diye, güneş ışınlarını bloke eden bir aygıtı harekete geçiriyor. "Etrafındaki insanlarda terör hissi uyandırmayacaksa, paranın ne faydası var?" diye soruyor.

Homer uzun yıllardır nükleer santralde sadık bir işçi olarak çalışıyor. Fakat Bay Burns, diğer bütün çalışanlarına yaptığı gibi, Homer'a karşı da gayet aşağılayıcı davranışlarda bulunuyor. Burns, işçilerin en önemli sosyal haklarından birini – diş tedavisi masraflarının karşılanmasını – bile ellerinden almaya çalıştı. Fakat işçi birliği başkanı olan Homer, çalışanlara liderlik ederek onları greve götürdü. İşçiler, Bay Burns elektriği tamamen kesip Springfield'ı zifiri karanlıkta bıraktıktan sonra bile pes etmediler. Sonunda zafer kazandıklarında şu şarkıyı söylüyorlardı: "Santral onların olabilir, ancak güç bizde."

Uzun ve lüks içinde bir yaşam sürdüren Bay Burns, 100 yaşını geçmişti. İçinde "özgür dünyanın" en büyük televizyonunu ve paha biçilmez hazine koleksiyonunu barındıran bir konakta yaşıyordu. Ancak yine de, Bay Burns'ün istediği tek bir şey vardı: Çocukken kaybettiği, Bobo adlı oyuncak ayısı. Akıl almaz bir dizi kaza sonucu Bobo, Homer'ın en küçük çocuğu Maggie'nin eline düşmüştü. Bay Burns, oldukça sıkı bir pazarlık sonucunda, Bobo'yu geri almak için Homer'a bir milyon dolar ve Hawai'de üç ada vermeye razı olmuştu. Ne kadar büyük bir servet vaadedilirse edilsin, Maggie oyuncak ayısını bırakmaya niyetli değildi. Fakat, Bobo'nun yokluğundan dolayı Bay Burns'ün ne kadar üzgün olduğunu görünce, Maggie ayıcığını, karşılığında hiçbir şey almadan ona iade etti. "İnanılmaz birşey oldu" diye homurdandı rezil ihtiyar. "Kendimi resmen mutlu hissediyorum."

— CHESTER PACH

DÜNYAYI KURTARIRKEN MALİYETLERİ DÜŞÜRMEK

GAIL KALINOSKI

Küçük işletme sahibi Steve Rigoni, rüzgar çiftliğindeki her türlü işte yardımcı olarak ellerini kirletmekten çekinmiyor.

Steve Rigoni'nin rüzgar enerjisine duyduğu ilgi, Amerika Birleşik Devletleri'nde enerji krizi etkilerinin hissedildiği ve petrol fiyatlarının dramatik bir artış gösterdiği 1970'li yıllara uzanıyor. Kendi rüzgar türbinini o dönemde inşaa etmiş. İşler halde olmasına rağmen, New York eyaletinin kuzeyinde yaşayan ve üçüncü nesil mandıracılık yapan Rigoni, o türbinin pek güvenilir olmadığını ve zamanla demonte ettiğini itiraf ediyor.

2006 yılına gelindiğinde Rigoni mandıracılık yapmaktan vazgeçmiş. "Büyükbabamın hayaliydi. Ben de bunu 35-38 yıl boyunca yaptım. Başka birşey yapmanın vakti gelmişti," diyor 55 yaşındaki Rigoni. Evli ve üç yetişkin çocuk babası olan Rigoni, tarım çiftçiliğine yönelmiş. "Mısır, soya fasulyesi, yerel at çiftçileri için saman, mısırı kurutmak için de çim yetiştiriyoruz. Ayrıca, bölgedeki diğer çiftçiler için özel kuru [mısır] hazırlıyoruz," diyor Rigoni.

2006'da rüzgar enerjisini bir kez daha denemeye karar vermiş. Şimdi, arka bahçesine baktığında, Kanada sınırından yaklaşık 90 dakika uzaklıkta Pavilion, New York'taki 240 hektarlık çifliğinde, 42,5 metre uzunluğundaki kuleye bağlı 10 kilovatlık Bergey rüzgar türbinini görüyor.

Rigoni, Birleşik Devletleri'nde giderek büyüyen bir eğilimin parçası: Rüzgar enerjisi ile kendi elektriklerini üreten evsahipleri, çiftçiler ve küçük işletme sahipleri. Amerikan Rüzgar Enerjisi Derneği *(American Wind Energy Association)*'nden Ron Stimmel'e göre; son yıllarda küçük çaplı rüzgar enerjisi piyasası hızla gelişiyor, hatta sadece 2008 yılında bile yüzde 78'lik bir büyüme göstermiş. Stimmel'e göre; Rigoni gibi enerji bağımsızlığı ve karbon ayakizini azaltmak isteyenlere çeşitli teşvikler sağlayan hükümet, rüzgar türbin sistemlerinin maliyetini karşılamaları için onlara yardımcı oluyor.

Rigoni, üç yıl önce yaşadığı yörede kişisel kullanımı için kendi arazisine rüzgar türbini inşaa eden ilk girişimcilerden biriydi. Ancak, o zamandan bu yana semtin çeşitli yerlerinde başka türbinler de yükselmeye başladı. Hatta yerel okulların bile rüzgar enerjisi kullanmaya başladığını anlatıyor Rigoni.

Rigoni kendi türbinini Sustainable Energy Developments, Inc (SED) adlı bir şirketten aldı. SED, bireysel kullanımdan ticari modellere kadar (Hancock, Massachusetts'te Jiminy Peak Mountain Resort'taki 1,5 megavatlık proje de dahil), her boyutta türbin için bayiilik yapıyor. Ancak şirket, Rigoni'nin çiftliğindeki gibi küçük çaplı rüzgar enerjisi projeleriyle özellikle gurur duyuyor.

SED şirketinin kurucu ortağı ve küçük rüzgar enerjisi proje müdürü Ernie Pritchard; Rigoni ve arsalarına rüzgar türbinleri inşa eden diğer kişilerin, "bir duruş sergilediklerini ve yenilenebilir enerjiye inandıklarını" söylüyor. Pritchard, SED'in küçük bir şirket olması nedeniyle, Rigoni'nin rüzgar değirmeninin montaj çalışmasını hatırlıyor, ve onunla bakım konularıyla ilgili hala görüşmeye devam ediyor.

The Simpsons dizisinde acımasız, sinsi ve kâr saplantılı Montgomery Burns, çevreye işçilerinden de daha az önem veriyor.

Rigoni'den bahsederken gururlu bir baba edasıyla, "Türbinini çok seviyor" diyor Pritchard.

Rigoni'nin rüzgar türbin sisteminin maliyeti, montaj dahil olmak üzere, 55.000$ tutuyor. Ancak, Birleşik Devletler federal

Steve Rigoni karbon ayakizi ve yakıt maliyetlerini düşürmenin yollarını arayan, ve giderek genişleyen bir eğilimin parçası olan Amerikalılardan yalnızca biri.

Rüzgar enerjisini yakalamak: Güvenli, temiz ve yenilenebilir.

hükümeti yanında pek çok eyalet hükümeti de, vergi indirimi, faiz indirimi ve benzeri teşvikler sunarak Amerikalıların bu çevre dostu, enerji verimliliği yüksek teknolojiye geçişlerinde destek oluyor. Bu teşvikler, Rigoni'nin rüzgar enerjisine geçişinde de yardımcı oldu.

Rigoni'nin türbini ayda yaklaşık 800 kilovat elektrik üretiyor – ki bu da, evinde ve ofisindeki tüm elektronik ve beyaz eşyaları çalıştırmak için yeterli. Rigoni ve eşi Susan, rüzgar sistemi montajından önce, doğalgazla çalışan çamaşır kurutma makineleri ve su ısıtıcıları kullanıyorlardı. Şimdi ise, rüzgar değirmenlerinden maksimum ölçüde yararlanabilmek için her ikisini de elektrikliye çevirdiler.

Eskiden Rigoni'nin aylık elektrik faturası yaklaşık 120-140 arası gelirdi. Rüzgâr değirmeni sayesinde bu tür faturalar artık tarihe karıştı. National Grid isimli elektrik dağıtım şirketine ayda sadece 16$ kadar sabit bir abone ücreti ödüyor.

Çiftliğine yaptığımız ziyaret esnasında, üzerindeki oduncu gömleği ve kot pantolonuyla Rigoni, sisteminin nasıl çalıştığını bize gösterdi. Evinden sadece 182 metre uzakta olmasına rağmen, Rigoni hiçbir gürültü duymadığını söylüyor. Kendi türbinlerini inşa etmeyi düşünenler önce gelip onunkini inceledikleri için, Rigoni'nin rüzgar değirmeni semtin adeta nirengi noktası olmuş.

Arsasında daha büyük rüzgar değirmenleri inşa etmek için büyük, ticari rüzgar çiftliği müteahhitleri tarafından kendisine hiç teklif yapılmadığını, ancak komşu semtlerde diğer çiftçilerin böyle durumlarla karşılaştığını söylüyor Rigoni. Günümüzde, elektrik dağıtım şirketlerine temiz rüzgar enerjisi sağlayan büyük beyaz rüzgar türbinleri, New York'un kuzey bölgelerindeki tepeleri süslüyor.

Rigoni'nin rüzgar değirmeni, ticari boyutlardaki değirmenlere oranla çok daha küçük olmasına rağmen, sistemi kurarken yüksekliğinden dolayı yine de yerel yetkililerden onay alınması gerekmiş. Arsa yakınlarında oturan başkaları olmadığı gerekçesiyle projesi onaylanmış.

Rüzgar türbinlerinin kişisel kullanım açısından elverişli olmaları için, yıllık rüzgar hızı ortalamasının yaklaşık 16 km/saat olması gerekiyor. Rigoni için bu gayet uygun; çünkü oturduğu kasaba New York eyaletinin kuzeyinde, ve yakındaki Erie Gölü'nden esen mevsim rüzgarlarından yararlanıyor.

Ziyaret ettiğimizde yazın son günleri idi ve havada hafif bir rüzgar esiyordu. Rigoni'nin rüzgar değirmeninin cam elyafından yapılmış, üçer metre uzunluğundaki üç çarkı, masmavi gökyüzü altında usulca dönüyordu. Bir aylık elektrik ihtiyacının çoğunun karşılanabilmesi için, rüzgarın beş ila yedi gün boyunca kuvvetli esmesi gerektiğini söylüyor Rigoni.

Elektrik faturaları her ay ödeniyor olsa da, rüzgar türbininin kendi maliyetini karşılaması için daha 15 yıl var. Ancak Rigoni, Amerikalıların enerji üretiminde petrol ve kömüre olan bağımlılıklarını azaltmanın çok önemli olduğuna ve – rüzgar, güneş ve biyoyakıtlar gibi – yenilenebilir kaynaklara yönelmeleri için ellerinden geleni yapmaları gerektiğine inanıyor.

"Rüzgar türbinini yatırım portföyümde bir nevi çeşitlilik olarak da görüyorum," diyor Rigoni. "Şimdi rüzgar değirmenini almak için yatırım yapıyorum, emekli olduğumda ise elektrik faturalarım kendiliğinden ödeniyor olacak" diye ekliyor.

Her ne kadar rüzgar enerjisinden hala "hayatımın aşklarından biri" diye bahsetse de, Rigoni şimdilerde çabalarını başka bir alternatif enerji tipine yöneltmiş bulunuyor: Biyokütle – yani, bitki ve bitki türevi maddelerle üretilen yakıt veya ısı. Rigoni, mısır kurutmak için propan gazı kullanmak yerine, çiftliğinde yetiştirdiği dallı darıyı yakıyor.

Rüzgar değirmeninde olduğu gibi, Rigoni bu yeni sistemi – nasıl inşa ettiğini, nasıl çalıştığını, nasıl hem maddi olarak tasarruf sağladığını hem de çevre dostu olduğunu – anlatırken heyecanlanıyor. Sonbahar mısır kurutma mevsiminde dallı darı yakarak, günde 3.800 litre propan tasarrufunda bulunuyor. Propanın maliyetinin litre başına 50 sent olduğunu düşünecek olursak, Rigoni'nin yaptığı tasarrufun önemi ortada.

Tasarruf – özellikle bir çiftçi açısından – önemli olsa da, Rigoni dallı darı yakma projesi ile yenilenebilir enerji kaynakları yaratmak için başkalarını da zaman ve yatırım ayırmaya ikna etmeyi, ve bunlar için piyasa yaratmayı hedefliyor.

"Arz ve talep, biz çiftçilerin çok iyi bildiği bir şey," diyen Rigoni, "enerji krizi ile ilgili hepimizin birşeyler yapması gerektiğine inanıyorum" diye ekliyor.

*Wappingers Falls, New York'ta yaşayan **Gail Kalinoski**, 25 yılı aşkın bir deneyime sahip bir serbest yazar ve editör. Alternatif enerji, ticari gayrimenkul, ve diğer ticari konularda çeşitli gazeteler, web siteleri ve sektör dergilerinde yazıları yayınlanmıştır.*

DR. PHIL

"REPLİKLERLE TATLI SERT SEVGİ"

En iyisini Dr. Phil bilir. Bunu kendisi de söyler. Tekrar tekrar…

Dr. Phil her gün milyonlarca evi ziyaret ediyor, televizyonda yayınlanan talk şovunda izleyicilerine ilişkiler, ebeveynlik, kilo sorunları ve cinsellik gibi hayatın zor günlük konularında yardımcı oluyor. Phillip McGraw 1979 yılında Kuzey Texas Eyalet Üniversitesi'nden doktora diplomasını almış, ama daha sonra klinik çalışmalarından vazgeçmiş. 1999 yılında *Life Strategies* (Yaşam Stratejileri) adlı kitabının yayımlanmasıyla geniş çapta dikkat çekmiş, ve 2002 yılında Dr. Phil isimli popüler televizyon programını sunmaya başlamış. Her gün yayınlanan programda, "Kardeş Tacizi", "Komşular Cinsel Suç Hükümlüsü" ya da "Şişman, Şımarık Aile Fertlerim" gibi farklı temalar işleniyor. Katılan konuklar program boyunca sorunlarıyla cebelleşirken, bazen de uzmanlardan tavsiyeler alıyorlar. Dr. Phil de her zaman orada, ve misafirlerine dobra dobra "gerçekçi olun artık" diyerek, hayatlarına çeki düzen vermelerini öğütlüyor.

Çoğu kişi zor konuları kolaylaştırdığı ve dramatikleştirdiği için programı izliyor. Programlardan birinde, Dr. Phil bir annenin oğluna devamlı olarak "kapa çeneni, Vincent!" diye bağırdığını gösteren videoyu defalarca gösterip sonunda anneyi ağlatıyor.

Dr. Phil bazen de bayağı ve müstehcen konulara girerek, fonksiyonel bozukluklara sahip ailelerin sorunlu hayatlarına bir bakış için stüdyo misafirlerine ve izleyicilere fırsat sunuyor. Bir babanın üç yaşındaki kızına kötü davrandığı iddiasına – program spikerinin ifadesiyle, gözyaşlarına boğulan küçük Kaylee'nin "içler acısı" görüntüleri eşliğindeki öyküsüne – iki program ayrıldı. Spikerin izleyicilere "Asla unutmayacağınız bir yüzleşme" vaadettiği programda, anne ve baba birbirleri hakkında "rahatsızlık verici iddialarda" bulundular. Normalde sosyal hizmetler veya emniyet mensuplarının temkinli müdahalesi ile çözüme kavuşturulabilecek, halihazırda üzücü olan bu durumu sansasyonel hale getirerek, "bu çocuk için neyin iyi olduğunu düşünen var mı acaba?" diye soruyor Dr. Phil.

Dr. Phil'in artık terapist olarak çalışma ruhsatı yok. Fakat, programını sunduğu California eyaleti, buna gerek olmadığına karar verdi. Eyalet yetkilileri, programının psikolojiden çok, eğlenceye yönelik olduğu sonucuna vardılar.

— CHESTER PACH

TEKER TEKER, DİYALOG YOLUYLA GENÇLERE YARDIM ELİ UZATIYOR

SONYA F. WEAKLEY

Dr. Perette Arrington danışmanlık yaptığı kişilere saygı duyuyor. Buna gizliliklerini korumak da dahil.

Dr. Perette Arrington öfke ve şaşkınlığın duygusal haykırışlarını dinlemenin ne olduğunun farkında. Duygusal stres altında olanların acısını biliyor. Bir psikolog olarak kariyeri, bazen hastalarının duygularını kabul edip tutmasını gerektiriyor. O, bir "taşıyıcı".

"Duygularını zaptedemediklerinde dışa vuruyorlar, ve bu da bir yere gitmek zorunda" diyor. "Ben seans boyunca onlarla oturur, ve tüm duygularını taşırım."

Onları duyan tek kişi Arrington'dur. Hastaları ile, duygularını ifade ederken kendilerini rahat hissedebilecekleri özel muayenehanesinde, mahrem bir ortamda görüşüyor. Kamera yok. Televizyon yok. İzleyicilere yönelik dram yok.

Arrington, kariyeri boyunca pek çok hastayla ilgilendi. Bazı seanslar gerçekten de zor geçebiliyordu. "Bazen bana yaptığım işi nasıl yapabildiğimi soruyorlar. İnsanların ruhsal hastalıklar yüzünden neler çektiğini düşünmek çok üzücü, ama onu kendi özel hayatımdan ayrıştıramasaydım bu işi yapmazdım" diyor.

Eve gittiği zaman, gördüğü insanlar hakkında hiç kimseye, hiç birşey anlatmıyor. "İşimi özel kılan şeylerden biri bu."

Lisans eğitimini psikoloji dalında Washington, D.C.'deki George Washington Üniversitesi'nde tamamlayan Arrington, lisanüstü

derecesini ise yine Washington'daki Howard Üniversitesi'nden psikolojik danışmanlık alanında almış.

Çeşitli ortamlarda çalışmış olmasına rağmen, Arrington son yıllarda Washington'un John Philip Sousa Ortaöğretim Okulu'nun kadrolu psikoloğu oldu. Yerel idarenin yürüttüğü ruhsal sağlık programı çerçevesinde; çocuklarla birebir ve küçük özel gruplar halinde çalışılması için okullara yardımcı olunuyor.

Arrington grup seanslarında altıncı, yedinci, ve sekizinci sınıfta okuyan öğrencilere ihtilafların çözümü veya öfke kontrolü gibi konuları anlatıyor. Hedefi, sorunları sorun haline gelmeden önlemek. Ayrıca, arkadaşlar arasındaki uyuşmazlığı veya aile sorunları gibi bireysel konuları çözmelerinde yardımcı olmak amacıyla çocuklarla birebir de görüşüyor.

Arrington, belli aralıklarla sınıfları ziyaret ederek, tüm sınıfa öğretmenlik yapıyor ve farklı davranışların yönetimi için öğretmen ve ebeveynlerle birebir çalışıyor. Son zamanlarda verdiği bir derste öğrencilere intihar belirtilerini anlattı. "Onlara arkadaşları veya

İnsanlara yardım etmekten çok eğlence sunan Dr. Phil programı, gerçekte büyük bir oyun gibi. Dr. Phil ile tartışmayın, çünkü program onun, ve o her zaman haklı.

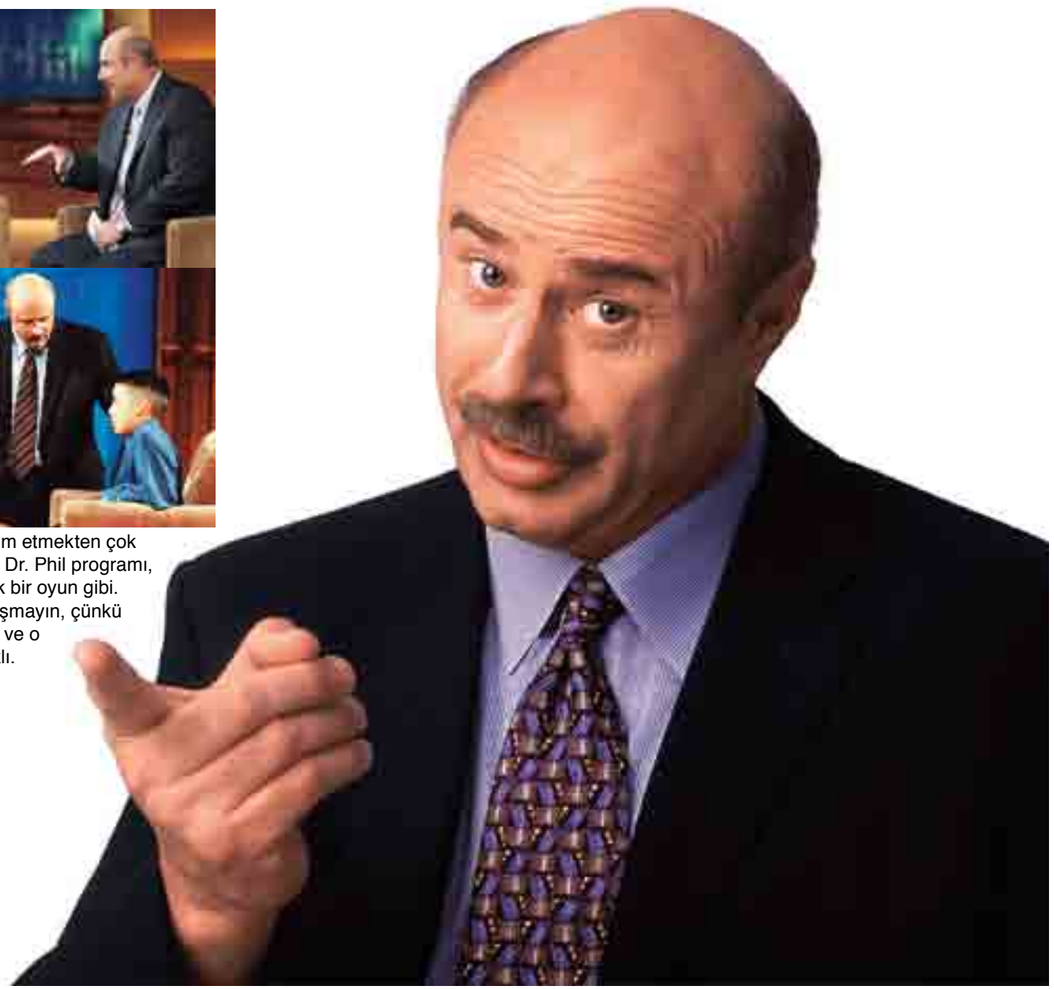

Dr. Perette Arrington sığınma evleri ve devlet okullarındaki gençlere psikolojik danışmanlık yapmış.

Ortaokul öğrencilerine yardımcı olmak Arrington'un uzmanlık alanı. Onların sorunlarını ciddiye alıyor, ve bunun karşılığında öğrenciler ona rahatlıkla içlerini açıyorlar.

kardeşlerindeki belirtileri nasıl tanıyabileceklerini, ve nasıl yardımcı olabileceklerini öğretiyorum. Bazen çocuklar bilmiyorlar; nasıl tepki vermeleri gerektiğini bilmedikleri için de sırt çevirebiliyorlar."

Dr. Arrington, 6. ve 7. sınıf kız öğrencilerinden oluşan sekiz kişilik bir grupla, haftada bir öğle yemeği tatilinde "düşük stress toleransı" konusunda öfke kontrolü sohbetleri düzenledi. Bu tür "müdahaleler" ile sorunların, sorun haline gelmeden önlenmesi amaçlanıyor.

Sekizinci sınıf öğrencisi Lajuan, "Dr. Arrington'a duygularını anlatabilirsin" diyor. "Sorunun varsa veya kendini kötü hissediyorsan ona gidebilirsin."

Arrington aynı zamanda iki öğrenci arasındaki anlaşmazlıkta ortaya çıkan "mini-krizlere" de müdahale ediyor. Ancak, sorun diğer öğrencilerin önünde tartışılmıyor; kavgalı öğrenciler kendi aralarında çözüyor sorunlarını.

Okul Müdürü Dwan Jordan, Arrington'u hem okuldaki yetişkinler hem de öğrencilerle çalışabilen biri olarak tarif ediyor. Pek çok okulda öğrencilerin ruh sağlığı üzerine odaklanan kadrolu bir psikoloğun bulunmadığını söyleyen Jordan, kendi okullarının bu açıdan şanslı olduğunu belirtiyor. "Dr. Arrington'un bizimle olması bir lütuf oldu. Öğrencilerin hepsi ona güveniyor. Çok etik davranıyor, ve daima bir planı var" diye ekliyor.

Aslında Arrington eğitiminin başlangıcında psikoloji okumaya karar vermemişti. New Jersey'in Seton Hall Üniversitesi'nde voleybol yıldızı olduğu (başlangıçta üç yıl boyunca orta saha oyuncusu olarak oynadığı) günlerde, hem sporculuğun hem de biyoloji dalında hekimliğe giriş ana bilim derslerinin ağır yükü altında ezildiğini gördü. "Uykularım kaçıyordu. Bir karar vermek zorundaydım."

Sonuçta , kardiyolog olma planlarını bir süre için rafa kaldırmaya ve farklı bir sağlık hizmeti alanını keşfetmeye karar verdi. "Psikolojiye yöneldim, ve çok da sevdim. Bana mantıklı geldi" diyor.

Farklı psikoloji teorilerini ve bunların çeşitli davranış biçimlerini açıklamaya nasıl yardımcı olduklarını anlıyordu. Bunları farklı durumlarda uygulanışı konusunda doğal bir yeteneği vardı. O andan itibaren, Arrington ne yapmak istediğini biliyordu artık. İnsanlara kişisel sorunlarını çözmelerinde yardımcı olmak, "doğuştan gelen bir beceri gibiydi sanki" diyor.

Eğitimini sürdürürken çeşitli kurumlarda staj yapma ve birçok araştırma projesinde yer alma fırsatı buldu. Örneğin, yatılı bir okul kliniğinde, çok ciddi duygusal engellere sahip ergenlik çağındaki çocuklarla, ve (genelde geçici) koruyucu ailelerle yaşayan çocuklarla çalıştı.

Yatılı okulda staj yaptığı dönemde, birkaç ay boyunca ileri düzeyde ruhsal hastalık teşhisi konulan çocuklarla özel bakım programı kapsamında birlikte oldu. Çocukların ona 24 saat erişimi vardı; hastaneye gitmeleri gerektiğinde veya acil durumlarda, onlar için tanıdık bir yüz idi.

"Tükenmiş ve yorgundum," diyor, ama çocukların ilerleme kaydettiğini gördükçe işinin kolaylaşmaya başladığını da ekliyor.

Arrington ayrıca gençlerin bakıldığı sığınma evlerinde; Washington'un devlet okulları sisteminde; bir muayenehanede ortak olarak; ve Ulusal Sosyal Hizmet Çalışanları Derneği *(National Association of Social Workers)*'nde araştırmacı olarak çalıştı. Halen çalıştığı ortaokuldaki tam zamanlı işinin yanısıra, özel muayenehanesinde de yetişkinler ve çocuklara bireysel danışmanlık yapıyor. Başka bir muayenehane için de ayrıca danışmanlık hizmeti veriyor.

Ve, voleyboldan hiç vazgeçmedi. 10 yıldır Washington'daki Woodrow Wilson Lisesi'nde kızlar voleybol takımına koçluk yapıyor. Bu süre boyunca çalıştırdığı takım her yıl şampiyon olmuş. "Koçluk yapmak başlı başına tam zamanlı bir iş zaten," diyor Arrington. İdmanları ve turnuvaları planladığı yetmiyormuş gibi, kızları maçlara getirmek için ebeveynler ve diğer yetişkinler arasında koordinasyon sağlıyor. "Zevk aldığım için yapıyorum. Kızlar için yapıyorum" diyor.

Voleybol koçluğu yapmak zamanının büyük bir kısmını alıyor. Sık sık koçluğu bırakmaktan söz etse de, bu kararı erteleyip duruyor. "Önüme sürekli olarak harika sporcular geliyor. Onlara yardımcı olmak istiyorum, onları şekillendirmek istiyorum; bana verilen fırsatın aynısını onlara da sunmak istiyorum" diyor.

Yaptığı iş, ergenlik çağındakilerin düşünce yapısını ve rekabetçi doğalarının nasıl yönlendirilmesi gerektiğini anlamasına yardımcı olmuş. Gençler de Arrington'la konuşurken rahat davranıyorlar. "Üzerlerindeki baskıyı anlayıp onlarla bir bağ kurabiliyorum. Yaptığın işten zevk alıyorsan, insanların etrafında kendilerini rahat hissetmeleri de kolay oluyor."

Sonya F. Weakley *halen A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Bilgi Programları Dairesi'nde yazar ve editör olarak çalışıyor.*

SAYILARLA
OLGULAR VE RAKAMLAR

- **5.274**: A.B.D.'de çiftçi pazarlarının toplam sayısı (Farmers Market Coalition/Çiftçi Pazarları Birliği)
- **%8,9**: 2005-2009 yılları arasında çiftçi pazarlarının sayısındaki artış oranı (Farmers Market Survey/ Çiftçi Pazarları Anketi)
- **55**: Beyaz Saray bahçesindeki sebze çeşidi *(New York Times)*
- **200$**: 2008 yılında Amerikalıların kendi sebze ve meyve bahçelerine harcadığı miktar (Reuters)
- **2,5 milyar $:** : 2008 yılında Amerikalıların kendi sebze ve meyve bahçelerine harcadığı miktar *(Reuters)*
- **43 milyon:** A.B.D.'de kendi sebze, meyve ve bitkilerini yetiştiren hane sayısı *(Reuters)*
- **%20**: A.B.D.'de son on yılda organik tarımla uğraşan sertifikalı çiftçi oranındaki ortalama yüzde artış. (Organic Farming Research Foundation/ Organik Tarım Araştırma Vakfı)
- **%40,8**: A.B.D.'deki tarım arazilerinin yüzde oranı. (A.B.D. Tarım Bakanlığı)
- **%17**: A.B.D.'de (Alaska dışında) sahil şeridi yerleşim bölgelerinin kara yüzölçümü oranı. (National Ocean Service/ Ulusal Okyanus Hizmetleri)
- **55.054**: 2009 yılında cankurtaranların gerçekleştirdiği kurtarma sayısı (United States Lifesaving Association/ A.B.D. Cankurtaranlar Derneği)
- **176,4 milyon**: 2009 yılında A.B.D.'de plajları ziyaret eden kişi sayısı (United States Lifesaving Association/ A.B.D. Cankurtaranlar Derneği)
- **45 milyon**: 2009 yılında New York şehrini ziyaret eden kişi sayısı *(New York Times)*
- **6,4 milyon**: İşe gitmek için toplu ulaşım araçlarını kullanan Amerikalı sayısı (U.S. Census Bureau/ A.B.D. Nüfus Sayım İdaresi)
- **%33**: Yukarıdaki sayı içinde, New York şehrinde çalışanların oranı (U.S. Census Bureau/ A.B.D. Nüfus Sayım İdaresi)
- **722**: New York şehrinde metro rayların uzunluğu [mil olarak] (Metropolitan Transit Authority/ Metropolitan Taşıma İdaresi)
- **700.000**: Toplu ulaşım sistemi kullanımı sayesinde her gün New York şehrinin dışında tutulan araç sayısı (Metropolitan Transit Authority/Metropolitan Transit Ulaşım İdaresi)
- **34.000**: New York şehrindeki polis memuru sayısı *(Reuters)*
- **1.619**: Vermont eyaletindeki polis memuru sayısı (A.B.D. Adalet Bakanlığı)
- **8.000**: Başkan Barack Obama'nın 2009 yılındaki yemin töreninde görev yapan polis memuru sayısı *(New York Times)*
- **44'ten 26'sı**: A.B.D.'de hukuk fakültesi diploması olan Devlet Başkanlarının sayısı *(ABC News)*
- **23.119**: Japonya'daki avukat sayısı *(Japan Times)*
- **1,14 milyon**: A.B.D.'deki avukat sayısı *(Wall Street Journal)*
- **788.00**0: A.B.D.'deki tıp doktoru sayısı *(New York Times)*
- **82 milyon**: Dünyanın en popüler tıp konulu TV dizisi, Amerikan yapımı House'ı izleyenlerin toplam sayısı *(Foreign Policy)*
- **16.000**: Her yıl A.B.D.'deki tıp fakültelerinden mezun olan öğrenci sayısı *(New York Times)*
- **650.000**: 2009 yılında A.B.D.'deki yükseköğretim kurumları ve üniversitelere kayıt olan uluslararası öğrenci sayısı *(Washington Post)*
- **%12,5**: A.B.D.'deki göçmen nüfusun oranı (United Press International)
- **10,9 milyon**: Evlerinde İngilizce dışında bir dil konuşan okul çağındaki (5-17 yaş arası) çocuk sayısı. (U.S. Census Bureau ve State University of New York-Albany/ A.B.D. Nüfus Sayım İdaresi ve New York-Albany Eyalet Üniversitesi)
- **%54** A.B.D.'de bir aile bireyinin müzik aleti çaldığı hane oranı (Bolz Center for Arts Administration /Bolz Sanat İdaresi Merkezi)
- **61,8 milyon**: Gönüllü etkinliklere katılan Amerikalıların sayısı (U.S. Bureau of Labor Statistics / A.B.D. Çalışma İstatistikleri Bürosu)
- **8,24 milyon**: Düzenli olarak gönüllü etkinliklere katılan genç Amerikalıların (16-24 yaş arası) sayısı (U.S. Bureau of Labor Statistics / A.B.D. Çalışma İstatistikleri Bürosu)
- **%22**: Gönüllü toplum hizmetlerine katılan öğrencilerin, katılmayanlar ile karşılaştırıldığında liseden mezun olma oranı.
- **%89**: Bir hayır kurumuna bağış yapan Amerikalı hane oranı. (National Philanthropic Trust / Ulusal Filantropi Vakfı)
- **1,416 milyar $**: Amerika'nın gönüllülük sektörünü güçlendirmek amacıyla AmeriCorps'un sunduğu 2011 yılı bütçe teklifi *(AmeriCorps)*
- **6,3 milyar $:** : A.B.D. hükümeti tarafından, yenilenebilir enerji ile enerji verimliliğini arttırma çabalarını desteklemek amacıyla, eyalet ve yerel hükümetlere bağışlanacağı taahhüt edilen miktar. *(Beyaz Saray)*
- **627**: Dünyanın en büyük rüzgar çiftliği Texas'taki Roscoe Wind Complex'inde bulunan rüzgar türbini sayısı *(CBS News)*
- **1941**: Elektrik şebekesine rüzgar türbininin de katıldığı ilk yıl *(Wired)*
- **371,7 milyon**: A.B.D.'de yenilenebilir kaynaklardan üretilen toplam enerji (bin kilovat saat ölçü birimiyle). (A.B.D. Enerji Bakanlığı)

A.B.D. DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI
Uluslararası Bilgi Programları Dairesi
2010
http://www.america.gov/publications/books/

Fotoğraflar:

Fotoğrafların tanıtımı, üstten alta doğru tire, soldan sağa ise noktalı virgül işaretleri ile ayrıştırılmıştır.
Kapak: © Fox Searchlight/Everett Collection — © Paramount Television/CBS/Photofest; Michael Desmond/© ABC/Photofest; © Warner Bros./ Photofest — Ron Tom/© Everett Collection — Miramax Films/Photofest — © All-American Television/Everett Collection; Robert Voets/© CBS/Landov — Timothy White/The CW/Landov — 20th Century Fox Television/Photofest. Frontispiece: Erwin Wodicka/PhotoSpin. Sayfa 2, top: 20th Century Fox Television/Photofest; © NBC/Photofest; © Warner Bros./Photofest. 2, alt: Seth Harrison; Robert Benson; Candy Moulton. 3, üst: CBS/Landov; © Miramax Films/Photofest; Michael Desmond/© ABC/Photofest. 3, alt: Seth Harrison; Ken White/State Dept.; Seth Harrison. 4, üst: Andrew Eccles/The CW/Landov; Scott Garfield/© ABC/Photofest; © Fox Searchlight/Everett Collection. 4, alt: David Paul Morris; Jill Walker; Seth Harrison. 5, üst: Danny Feld/ABC/Everett Collection; 20th Century Fox Television/Photofest; © Paramount Television/Everett Collection. 5, alt: Joshua Handell; Gail Kalinoski; Seth Harrison. 6: 20th Century Fox Television/Photofest. 7: Seth Harrison. 8: 20th Century Fox Television/ Photofest (2). 9-10: Seth Harrison. 12: © NBC/ Photofest. 13: Robert Benson. 14: © NBC/ Photofest; © All-American Television/Everett Collection. 15- 17: Robert Benson. 18: © Warner Bros./Photofest. 19: Candy Moulton. 20: AP Images — © Warner Bros./Photofest; © Warner Bros./Photofest. 21- 22: Candy Moulton. 24: CBS/Landov. 25: Seth Harrison. 26: © CBS/Landov (3). 27-28: Seth Harrison. 30: © Miramax/Photofest. 31: Ken White/State Dept. 32: ©Miramax/Photofest (3). 33-34: Ken White/State Dept. 36: © Frank Ockenfels/ ABC/Photofest. 37: Seth Harrison. 38: © Frank Ockenfels/ABC/Photofest; © Richard Cartwright/ABC/Photofest— © Vivian Zinc/ ABC/Photofest. 39-40: Seth Harrison. 42: © The CW/Landov. 43: David Paul Morris. 44: Andrew Eccles/The CW/Landov — Timothy White/The CW/Landov; © The CW/Landov. 45-46: David Paul Morris. 48: © Scott Garfield/ ABC/Photofest. 49: Jill Walker. 50: © Scott Garfield/ABC/Photofest (2) — © Blake Little/ ABC/Photofest. 51-52: Jill Walker. 54: © Fox Searchlight/Everett Collection. 55: Seth Harrison. 56: Mark Lennihan/AP Images (2); © Fox Searchlight/Everett Collection. 57-58: Seth Harrison. 60: © Danny Feld/ABC/ Everett Collection. 61: Joshua Handell. 62: © 2004 Moshe Brakha/ABC/Photofest — Reed Saxon/AP Images; ABC/Everett Collection. 63-64: Joshua Handell. 66: 20th Century Fox Television/Photofest. 67: Gail Kalinoski. 68: 20th Century Fox Television/Photofest (2). 69-70: Gail Kalinoski. 72: © Paramount Television/ CBS/Photofest. 73: Ken White/State Dept. 74: © Paramount Television/Everett Collection — © Paramount Television/CBS/Photofest (2). 75-76: Ken White/State Dept.

Chester Pach
Bu kitapta yer alan televizyon ve sinema profilleri Chester Pach tarafından yazılmıştır. Kendisi halen "Lisansüstü Öğretim Üyesi" olarak Ohio Üniversitesi'nde tarih öğretmenliği yapmaktadır. A.B.D. siyaseti ve dış politikası konulu üç kitap yazmıştır. *The Presidency of Ronald Reagan(Ronald Reagan'ın Başkanlık Dönemi)* adlı son kitabı ise yakın gelecekte University Press of Kansas tarafından yayımlanacaktır.

Baş Editör: Jonathan Margolis
Yayımlar Müdürü: Michael Jay Friedman
Tasarım Direktörü: Mion-Chih Yao
Yönetici Editörler: Martin J. Manning
Megan A. Wong
Editörler: Sonya f. Weakley
Nadia Shairzay
Joshua K. Handell
Fotoğraf Araştırmaları: Maggie Johnson Sliker

Uluslararası Bilgi Programları Dairesi
A.B.D. DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI
http://www.america.gov/publications/books/

Popüler Kültüre Karşı Gerçek Amerika

Book spine text. Please adjust according to the actual spine width.